

den röde

ARBEIDEREN

Nr. 7/8

1977 5. Årg. Organ for Kommunistisk Arbeiderforbund

Pris Kr. 3

1. mai 77

اتحاد العمال في أنحاء العالم

全世界无产者，联合起来

PROLETARIER ALLER LÄNDER, VEREINIGT EUCH!

WORKERS OF ALL COUNTRIES, UNITE!

ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΟΙ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΧΩΡΩΝ,
ΕΝΩΘΕΙΤΕ!

PROLETAIRES DE TONS LES PAYS, UNISSEZ-VOUS!

دنیا بھر کے مزدوروں، متحد ہو جاؤ !

BÜTÜN ÜLKELERİN PROLETERLERİ, BIRLESİNİZ!

دنیا بھر کے مزدوروں، متحد ہو جاؤ !

ПРОЛЕТАРИИ ВСЕХ СТРАН, СОЕДИНЯЙТЕСЬ

PROLETARË TË TË GJITHA VENDEVE, BASHKOHMNI!

全世界のプロレタリアよ

VÔ SÂN TOÀN THỂ GIỚI, LIÊN HỢP LẠI!

団結せよ

WAFANYA KAZI WA NCHI ZOTE UNGANENI!

PROLETOJ DË ÇIUIJ LANDOJ, UNKIËU!

PROLETERI SVIH ZEMALJA! UJEDINITE SE!

PROLETARI DI TUTTI I PAESI, UNITEVI!

AV INNHOLDET:

KLASSE MOT KLASSE I ÅRET SOM GIKK, KINAS NYE KURS, SOSIAL-DEMOKRATISK "SAMLING" I EUROPA, 1. MAI I AKP: 1971-75: STENG GRENSENE. 1977: UTVID GRENSENE. STATS MONOPOLKAPITALISMEN FESTNER SEG. AKPs INNVANDRINGSPOLITIKK: SMÅBORGERLIG "ANTI"-KAPITALISME.

DEN PALESTINSKE NASJONALKONGRESSEN: DE REVOLUSJONÆRE STYRKER SINE POSISJONER

Den pågående klassekampen i PLO som drå har kommentert tidligere, har endt med en foreløpig seier for høyrekreftene. På den palestinske nasjonalkongressen i Kairo ble det i PLO's nye 15 punktsprogram som ble vedtatt på kongressen i vage ordelag åpnet for muligheten av en godkjennelse av Mini-Palestina. I programmet er formuleringen om at en kjemper for "et demokratisk, sekularisert Palestina" blitt erstattet av den noe vagere formuleringen om at en skal kjempe for "palestinernes rett til å vende tilbake til sitt hjemland og deres rett til selvbestemmelse - og for opprettelsen av en nasjonal uavhengig stat i sitt hjemland". Denne formuleringen vil ved senere høve kunne brukes av høyrekreftene for å presse fram godkjennelse av et Mini-Palestina. Videre fastslår programmet at PLO "bør delta på alle internasjonale konferanser som tar for seg Palestinas spørsmålet og den arabisk-sionistiske konflikten". Ved denne formuleringen har Yasser Arafat fått mandat til å fortsette forhandlingslinja, og dette ser en klart i forbindelse med Arafats stadig hyppigere kontakt med de to supermaktene, bl.a. Arafats besøk i Moskva.

DE REVOLUSJONÆRE VISTE SIN STYRKE

Men selv om den palestinske nasjonalkongressen i sitt 15-punktsprogram åpnet muligheten for et Mini-Palestina, understreket programmet videre at "PLO strever etter å intensivere den væpnede kampen i hele det okkuperte landet" og at "PLO er fast besluttet på å motsette seg og bekjempe alle løsninger som skulle oppnås på bekostning av vårt folks umistelige nasjonale rettigheter". Disse formuleringene gjør det ennå mulig for de revolusjonære å jobbe innenfor PLO med det formål å presse PLO-ledelsen til også i framtida å avvise de reaksjonære arabiske regimenes planer for likvidering av det palestinske folkets frigjøringskamp, planer som har sine støttespillere i de to supermaktene. På kongressen viste nemlig de revolus-

nære, med PFLP i spissen, at de har stor støtte hos de palestinske massene. Ved avstemningen om PLO's 15-punktsprogram avsto hele 85 av de 289 delegatene å stemme, mens 13 stemte imot. Når en vet at hele 147 av delegatene var såkalte "uavhengige" delegater, delegater som er utpekt ovenfra av de reaksjonære arabiske regimene, viser resultatet at motstanden mot Mini-Palestina er stor blant de palestinske massene. Kampvoteringen ved møtets begynnelse om valg til nasjonalrådets formann, viste også de revolusjonæres styrke. Høyrekreftenes kandidat, den Syria-vennlige Khaled Fahoum, fikk 172 stemmer, mens Nei-frontens kandidat fikk 69 stemmer. Her var det 49 blanke eller nedlagte stemmer. Syria og de andre reaksjonære arabiske regimene oppnådde således ikke det de hadde håpet på: å få PLO i entydige ordelag til å godta Mini-Palestina. Dette likvidasjonsforsøket ble på kongressen slått tilbake. Både Israel, Egypt og supermaktene USA og Sovjet har på ulike måter vist at de slett ikke er fornøyd med nasjonalkongressens utfall.

FORTSATT KAMP MOT LIKVIDASJONSPLANENE

Selv om det ikke lyktes imperialismen og den arabiske reaksjon å få PLO i entydige ordelag til å godta Mini-Palestina, fortsetter imperialismens forsøk på fullstendig likvidering av den palestinske frigjøringskampen. I dag brukes den imperialistiske Riyadh-avtalen, en avtale som PLO-ledelsen etter imperialistisk press undertegnet i fjor høst, til å knuse de revolusjonære i PLO, først og fremst PFLP og Nei-fronten. Ved hjelp av den arabiske "fredsstyrken" i Libanon bestående av 30000 soldater, hvorav brorparten syriske invasjonstyrker, beredes grunnen for likvidering av palestinernes baser i Libanon. Avtalen har bl.a. ført til at PFLP i Libanon har måttet gå under jorda, og avisa deres AL HADEF er forbudt. I dag må derfor PFLP's materiale spres illegalt, og PFLP's nye

avis AL THAWRA MOSTAMERRA (Revolusjonen går videre) distribueres via underjordiske kanaler.

Under ledelse av Nei-fronten og PFLP reiser de palestinske massene seg til kamp mot iverksettelse av Riyadh-avtalen. Til tross for at avtalen sier at alle tunge våpen skal innleveres til den arabiske "fredsstyrken", er svært få våpen blitt innlevert p.g.a. bl.a. PFLP's oppfordring til å nekte å levere inn våpna. Videre sveises enheten mellom progressive libanesere og palestinere dag for dag, til tross for avtalens forbud mot at PLO "blander seg inn i Libanons indre anliggender". Selv om det er vanskelig for imperialismen å sette alle avtalens punkter ut i livet, brukes avtalen i dag bevisst i forsøket på å knuse frigjøringskampen, og en syrisk invasjonshær som utgjør "fredsstyrkenes" grunnpillars gjør det de makter for å sette dem ut i livet.

PALESTINAKOMITEEN OG "AKP" STØTTER RIYADHAFTALEN!

I sitt forsøk på å likvidere det palestinske folkets nasjonale frigjøringskamp har imperialismen fått uventet (? støtte her i Norge.

Palestinakomiteen og AKP har nemlig gitt sin fulle støtte til Riyadh-avtalen som de mener er uttrykk for en ny progressiv arabisk enhet, for en samling av "den arabiske nasjon".

I Palestinakomiteens avis "Fritt Palestina" nr. 9.76 heter det: "Vi tror avtalen fra Riad og Kairo har vist den palestinske frigjøringsbevegelsens styrke. Og vi tror den er et nederlag for presidentsAssads militære inter-

vensjon, og for de stormakter som har stått bak". "Avtalen fra Riad er også uttrykk for en ny arabisk enhet" "Den arabiske fredsstyrken er blitt hilset velkommen av både palestinere og de nasjonale styrker. Det er riktig at det er mange syriske tropper i denne arabiske fredsstyrken, men det er ikke her et spørsmål om tall. Det er det politiske innholdet som teller". (↓)

Som vanlig når det gjelder "AKP" er denne gruppa ikke i stand til å vurdere avtaler politisk. Bare PLO-ledelsen har godtatt noe, så er dette en stor seier uansett innholdet.

AKP har også, bl.a. på møte i Det Norske Studentersamfund i Oslo gått til angrep på PFLP, den ledende organisasjonen innen Nei-fronten. PFLP er blitt kalt et Moskva-agentur og provokatører. Likeledes har gruppa gått til angrep på alliansen mellom progressive libanesere og palestinere. Faktisk er PFLP's engasjement i klassekampen i Libanon blitt framstilt som årsaken til den "splittende" borgerkrigen der man fikk satt "araber opp mot araber"!.

Progressive og alle som støtter det

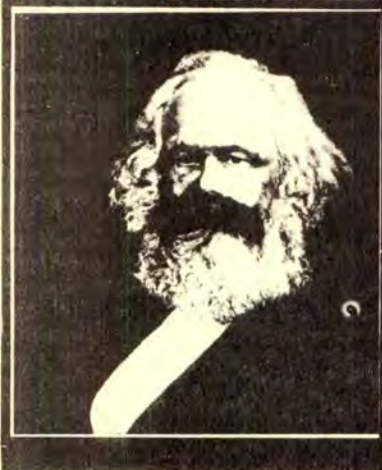
palestinske folket må ta et oppgjør med denne type "solidaritetsarbeid" og avsløre AKP's fordekte støtte til imperialismens likvidasjonsplaner. Et virkelig solidaritetsarbeid på den proletariske internasjonals grunn må settes opp som alternativ til AKP's form for "støtte".

Informasjon om PFLP kan fås ved henvendelse til KUL, boks 3815, Ullevål Hageby, Oslo 8.

Også PFLP-kalendre og -plakater kan fås ved henvendelse til KUL. Plakatene og kalendre koster kr. 30,- pr. stk. Pengene går direkte til PFLP.

Les også

RØDEFANE 2

Teoretisk tidsskrift for
KOMMUNISTISK ARBEIDERFORBUND

Bestill fra: K.A.
Postboks 2863, Kampen
OSLO 5
Postgirokonto: 20 68 42 7.

NYTT NR AV RØDE FANE!

Nå foreligger nr. 1/77 av Kommunistisk Arbeiderforbunds teoretiske tidsskrift. Dette nummeret konsentrerer seg om småborgersosialismen og jordbruksspørsmålet.

Lederartikkelen tar opp hvorfor og hvordan kommunistene må avgrense seg skarpt fra de småborgerlige sosialistene. Så følger artikler om SV's og "AKP's" jordbrukspolitikk. En lengre artikkel behandler DNA's reformistiske jordbruksprogram av 1902 og likhetene mellom dette og de to før nevnte partienes jordbrukspolitikk i dag.

Klasseanalysen av det kapitalistiske samfunnet i Norge fortsetter med en artikkel om overgangen til et mer moderne jordbruk her i landet i forrige århundre.

To kommentarartikler vurderer henholdsvis Jon Elsters bok "Om utbytting" og brosjyren "Røde fraser og svarte knep", som er gitt ut av en gruppe ekskluderte medlemmer av "AKP" i Fredrikstad.

En utenriksartikkel analyserer bakgrunnen for den politiske og økonomiske krisa i Danmark.

Tidsskriftet kommer ut 4 ganger årlig, og koster kr 28,- i årsabonnement. Pris pr hefte kr 7,-

Det er blitt så trist og kjedelig her i landet.

En liksom føler at det ligger et tykt lag med svart, seig olje over det hele.

En komedie går imidlertid igjen med jevne mellomrom og det er hjelpe oss ikke mye å le av. Jeg tenker naturligvis på lønnsoppgjøret.

I år ble oppgjøret uvanlig spennende og dramatisk. Det tilspisset seg voldsomt siste kvelden og opptakten var kanskje noe tilfeldig.

Det hele begynte med at en funksjonær stakk hodet inn gjennom døren og spurte om han skulle sette på lapskaus.

Aspengren tok ordet og sa dramatisk: Jeg har sagt det før og gjentar det nå: Hva mener du Selvik?

Selvik: Jeg er lita lei denne tvangs spisingen av lapskaus hvert eneste år. Denne forhandlingslapskaus er aldri god. Det er nå på tide at vi får gjenomført Musso... hm, jeg mener Skånlands ideer, så vi slipper alt det-

te. En kan tilbringe natten på en langt mer behagelig måte. Hvor blir det forresten av Kleppe? Pakken er jo forlengst ferdig. Det er noe alle vet. Hvorfor kommer han ikke? Jeg foreslår at vi utsetter lapskausproblemet.

Aspengren: Jeg er dypt uenig med Selvik. Det går ikke an å uttale seg på denne måten om lapskaus. Jeg har hørt at det finnes arbeidere som liker lapskaus. Jeg kan også meddele at Per sitter i et tverrpolitisk skattemøte og gjennomgår selvangivelser fra en rekke gamle og nye statsråder. Under tvil kan jeg gå med på Selviks forslag om lapskausutsettelse, men jeg gjentar at jeg tar avstand fra hans uttalelse.

Lapskauskonsulenten forlot møtet og et øyeblikk etter kom Kleppe inn med pakka dinglende på høyre langfinger. Den var lett vakkert pakket inn i svart, glanset devalueringspapir, brede brune bånd og blått kort.

den røde ARBEIDEREN

Organ for Kommunistisk Arbeiderforbund
Postboks 2863-Kampen, Oslo 5
Postgiro: 2068427

Trykk: Eget Kontor-offset.

Redaksjon:

Einar Berg
Harald Berntsen
Line Dedichen
Kjell Hovden
Eyvind Viken
Øyvind Horverak

Redaktør: Eyvind Viken.

ABONNEMENTSPRIS:

den røde Arbeideren pr. år - kr.30.

Røde Fane pr. år - kr.28.

Pengene kan betales på postgiro 20 68 427

Merk talongen -A- for avisen og -RF- for Røde Fane

STØTTEABONNEMENT:

den røde Arbeideren - kr. 50 - pr. år

Røde Fane kr. 38.- pr. år

1. mai 77

Siden 1889 har 1. mai vært arbeiderklassens internasjonale demonstrasjonsdag - den dagen da arbeiderne i alle land skulle forene seg til demonstrasjoner for sine egne felles klassekrav.

Den internasjonale solidariteten er derfor en hovedsak på 1. mai-dagen. Det er ikke tale om en hvilken som helst solidaritet over landegrensene. Det er tale om en solidaritet innen den klassen som i selve sitt vesen er internasjonal: Den moderne arbeiderklassen.

Dermed dreier det seg heller ikke om en eller annen rent filosofisk fundert vilje til internasjonal solidaritet, men om en internasjonal arbeiderklasse og en tilsvarende internasjonal klassesolidaritet som er et nødvendig produkt av selve den moderne kapitalistiske utvikling de siste par hundre år.

Slik karakteriserer Marx og Engels denne utvikling i "Det kommunistiske manifest":

"Borgerskapet har ved sin utnyttelse av verdensmarkedet gitt produksjonen og forbruket i alle land et ensartet preg. Det har til stor sorg for bakstreverne trukket grunnen bort under den nasjonale industri. Ur-gamle nasjonale industrier er tilintetgjort eller tilintetgjøres dag for dag. De blir fortrent av nye industrier, som det blir et livsspørsmål for alle siviliserte nasjoner å innføre, av industrier som ikke lenger forarbeider innenlandske råstoffer, men råstoffer som høres hjemme i de fjerneste jordstrøk, og hvis fabrikkater ikke bare blir brukt i landet selv, men i alle verdensdeler. I stedet for de gamle behov som ble tilfredsstilt ved landets egne frambringelser, kommer nye som må tilfredsstilles med produkter fra de fjerneste land og klimaer. Istedenfor de gamle lokale og nasjonale områder som var lukket mot omverdenen og var seg selv nok, kommer en allsidig forbindelse, en allsidig innbyrdes avhengighet nasjonene imellom. Og som i den materielle så også i den åndelige produksjon. Hva de enkelte nasjoner skaper av åndelige verdier blir til felleseie. Den nasjonale ensidighet og begrensning blir i stadig høyere grad umulig, og av de mange nasjonale og lokale litteraturer danner det seg en verdenslitteratur."

Marx og Engels skildrer videre de kriser som denne utvikling innebærer, og tilføyer:

"Men borgerskapet har ikke bare smidd de våpen som bringer det døden; det har også skapt de menn som skal føre disse våpen - de moderne arbeiderne, proletarene."

Dette er ikke noe borgerskapet har gjort frivillig, men av nødvendighet - av den enkle grunn at det ikke kan eksistere uten de eiendomsløse lønnsarbeiderne. Kapitalen forutsetter lønnsarbeidet, den lever og forøker seg bare gjennom utbyttingen av de eiendomsløses arbeid.

Tilsvarende eksisterer arbeiderklassen i kraft av det kapitalistiske utbyttersystemet. I motsetning til alle andre klasser utvikler og styrker

den seg med utviklingen av det samme systemet. Den har ingen interesse av å skru historiens hjul tilbake, men kan bare frigjøre seg ved å oppheve kapitalismen og dermed seg selv og alle andre klasser gjennom den sosialistiske revolusjonen og proletariatets diktatur.

På denne bakgrunn slår Marx og Engels fast i "Manifestet":

"Av alle de klasser som i våre dager står like overfor borgerskapet, er bare arbeiderklassen en virkelig revolusjonær klasse. De andre klasser forkommer og går under med storindustrien, mens arbeiderklassen er storindustriens eget resultat i aller egentligste forstand."

Arbeidernes revolusjonære klasseinteresser ligger ikke bare i at de er produkter av den kapitalistiske storindustri, men dermed også i at de er frigjort fra enhver binding til noen lokalt eller nasjonalt begrenset produksjon, til bestemte håndverk og til privateiendommen. Arbeiderne står ikke splittet overfor hver sin geografisk eller personlig begrensede motstand, men som samlet klasse overfor kapitalen i det hele tatt og den samlede kapitalistiske klasse. De kan dermed ikke frigjøre seg ved noen form for begrenset omveltning, men bare ved en fullstendig og i siste instans verdensomspennende revolusjon.

Her ligger arbeiderklassens internasjonale karakter og grunnlaget for arbeidernes internasjonale klassesolidaritet. På dette grunnlag eksisterer også 1. mai som arbeiderklassens internasjonale demonstrasjonsdag.

+++

Når vi på denne bakgrunn vurderer de 1. mai-demonstrasjoner som i år vil forekomme her i landet, ser vi at ingen av dem kommer til å uttrykke arbeiderklassens revolusjonære interesser og dens internasjonale solidaritet.

På den ene siden vil DNA og LO, som forlengst er blitt en integrert del av det borgerlige statsapparatet, demonstrere for økt styrking av det samme statsapparatet og den norske kapitalismen ved å forsøke å mobilisere arbeiderklassen til ytterligere klassesamarbeid med borgerskapet.

På den andre siden vil "AKP" og dets "Faglig 1. mai-front" i ly av "kommunistiske" fraser søke å mobilisere arbeiderklassen til forsvaret av den lille privateiendom og den lille kapital, av den lokale og nasjonale sær egenhet og tilbakeleggenhet, og til utvidelse av nasjonalstatens territorium gjennom norsk annekasjon av Svalbard.

Mellom disse to hovedalternativene vil det herske en tilsynelatende krig på kniven som henger sammen med at DNA på den ene siden representerer den mest strømlineformede kapitalistiske utvikling i Norge, "AKP" på den andre siden det reaksjonære småborgerskap, hvis lille kapital og privateiendom stadig "forkommer og går under med storindustrien". Etter hvert som den kapitalistiske krisen skjerpes, vil motsetningen mellom DNA og "AKP" bli stadig mer tilspisset - idet den skjerpede økonomiske konkurransen i økende grad vil true

småeiendommen og denne på sin side vil reise en stadig mer irrasjonell og aggressiv forsvarskamp for sine reaksjonære klasseinteresser, ledsaget og oppmuntret av de deklasserte mellomlag som har fylket seg omkring "AKP".

Men i siste instans vil den småborgerlige klassebevegelsen i og omkring "AKP" nødvendigvis støtte seg på og ende som et mer eller mindre brukbart redskap for det imperialistiske borgerskapet i Norge. Motsetningen mellom borgerskap og småborgerskap er nemlig ingen uforenlig motsigelse, men bare en underordnet motsigelse mellom den store og den lille kapital. Småborgerskapets klasseinteresse går ut på å forsvare den lille privateiendom, tilsynelatende mot storkapitalen. Men for å forsvare den lille privateiendommen må den forsvare privateiendommen i det hele tatt, og dermed ende i fanget på den storkapital som er den uomgjengelige bærer av privateiendommen på kapitalismens imperialistiske stadium.

Og nettopp i denne verdensomspennende krisen som gjør småborgerskapet mer irrasjonelt og reaksjonært som klasse enn noen gang, får storkapitalen direkte bruk for dets spesielt aggressive nasjonalisme. Den skjerpede internasjonale konkurransekampen krever proteksjon (beskyttelse) av grensene for den nasjonale kapital og utvidelse av investeringsområdene. Med sitt tidligere krav om å stenge grensene for internasjonale arbeidervandring og sin nåværende parole om norsk annekasjon av Svalbard har "AKP" - med de rette rasistiske og nasjonalsjåvinistiske overtoner - allerede selv demonstrert hvordan småborgerskapets reaksjonære forsvarskamp i krisetider blir en spydspiss for storkapitalens interesser.

Kampen mellom DNA og "AKP" er derfor - uansett hvor innbitt den faktisk føres - et spillteater som arbeiderklassen med sine revolusjonære interesser bare kan vende seg bort fra i avsky. Den representerer ikke annet enn valget mellom sosialfascisme og nasjonal "sosialisme".

Mellom disse alternativene blir SV - uansett aktuelle styrkeforhold mellom det og "AKP" - spist opp fra begge sider. SV har ingen selvstendig plattform ved siden av DNA og "AKP", men står med et bein på DNAs statsmonopolkapitalisme og et bein på "AKP"s småborgerlige reaksjon.

+++

I denne situasjonen - med overveiende dominans for sosialdemokratiet og småborgersosialismen - vil det ta år før det eneste organiserte uttrykk for arbeiderklassens interesser her i landet, Kommunistisk Arbeiderforbund, i tilfredsstillende målestokk blir i stand til å gjenreise 1. mai som arbeiderklassens internasjonale demonstrasjonsdag i Norge. I dette gjenreisningsarbeidet - som samtidig vil innebære gjenreisningen av arbeiderklassens kommunistiske parti - vil det ikke være noe gratis å hente. Bare de mest tålmodige, de mest overbeviste og de mest klassebevisste vil være med på hele vegen fram mot dette målet. De som avventer en automatisk bevegelse i arbeiderklassen til fordel for kommunismen, har enda ikke innsett tyngden av borgerskapets og småborgerskapets objektive trykk på arbeiderklassen i et kapitalistisk samfunn som Norge, og dermed nødvendigheten av bevisst opp-

bygging og skarp avgrensning av et kommunistisk sentrum. De hører hjemme i langt mer uforpliktende sammenhenger enn i en kommunistisk organisasjon, noe de selv også indirekte innrømmer ved sin egen praksis.

Arbeiderklassens internasjonale karakter og solidaritet forhindrer ikke at klassen må organisere seg i hvert land i nasjonale partier. Arbeiderklassen i de forskjellige land står i første omgang overfor sine respektive lands borgerskap, som selv opprinnelig opprettet de enkelte nasjonalstater og fortsetter å opprettholde dem for å beskytte seg mot de andre nasjonalkapitalene. Selv om kapitalismen skaper et tendensielt ensartet verdensmarked, utvikler den seg ujevnt fra land til land. Denne ujevne utviklingen er bl. a. bakgrunnen for det stadig tilbakevendende behovet for nyoppdeling av verdensmarkedet mellom de kapitalistiske maktene etter hvert som styrkeforholdene forandres, og dermed for det uunngåelige i stadig nye kriger på kapitalismens og imperialismens grunn.

Denne ujevne utviklingen og oppdelingen av verden i nasjonalstater gjør at heller ikke her i landet kan arbeiderklassen sette seg ned og vente på at verdensrevolusjonens bølger skal komme skyllende og rive med seg også Norge, men må organisere seg i et nasjonalt kommunistisk parti og i første omgang rette angrepet mot det nasjonale borgerskapet. Som Marx og Engels sier i "Det kommunistiske Manifest":

"Arbeiderklassens kamp mot borgerskapet er, om ikke etter sitt innhold så likevel i formen, i første omgang en nasjonal kamp. Arbeiderklassen i hvert enkelt land må naturligvis først bli ferdig med sitt eget borgerskap."

Den nasjonale kampen går altså ikke på å støtte det egne borgerskapet mot andre lands borgerskap, men tvert om på å "bli ferdig med sitt eget borgerskap". Dette er også det viktigste bidraget arbeiderklassen i Norge kan gi til den proletariske internasjonalsismen og i siste instans verdensrevolusjonen. Første skritt mot dette målet er å få tømret arbeiderklassens kommunistiske fortrøppparti her i landet. Dette er perspektivet for alle kommunister i Norge 1. mai 1977.

Når dvergar...

Det er ikke tvil om hva TS har i tankene når han nytter disse ordene. Under lesingen av boka var det vanskelig å unnlate å gjøre seg tanker om en utvidelse av Carduccis visdomsord - tanker TS neppe har tenkt.

TS var som nevnt medlem av NKP før krigen. Etter krigen var han en tid medlem av Arbeiderpartiet. I 1961 var han en av stifterne av SF. Etter at venstrefløyen marsjerte ut av SF's landsmøte i 1969 ble TS valgt til SF's formann. Det var i TS's formannstid at SF opptrappet EEC-motstanden og TS's politiske syn kom naturlig nok til å prege SF's og senere SV's EEC-motstandspolitik.

Boka anbefales for kritisk lesing. Torolv Solheim
I solnedgangstider
Det Norske Samlaget

"Frihet, likhet og brorskap", slik lød parolene for den borgerlige revolusjon. For kapitalen var det nødvendig å rive arbeiderne løs fra tidligere føydale bånd og trekke dem inn på fabrikkgulvene. Arbeideren ble fri til å selge sin arbeidskraft, han kunne rett og slett skifte utbytter. Samtidig er arbeideren eiendomsløs og tvinges derfor til å selge sin arbeidskraft for i det hele tatt å overleve. At arbeiderne under kapitalismen blir et middel for verdiproduksjonen har også som resultat at selve arbeidsprosessen forandres maskineriet utvikles stadig for å pres-

Det er denne progressive økonomiske utviklingen, hvor foreldede produksjonsforhold rives i stykker og erstattes med kapitalens brutale utbytting, som legger grunnen for den småborgerlige antikapitalismen. Kapitalen truer stadig småborgeren med proletarisering, og han går derfor til kamp mot kapitalismen, og særlig mot den rentebærende finanskapitalen som mest umiddelbart truer hans lille eiendom. I denne sammenheng er det verdt å merke seg hvordan AKP i stadig stigende grad trekker fram finanskapitalen som sin spesielle fiende. Denne beskrives i "Klassekampen"

arbeiderne først ble kjørt fram i forbindelse med kampen mot EEC, er ikke tilfeldig. For småborgervestre besto kampen mot EEC i å danne en nasjonal samling av alle "anti-imperialistiske" krefter som skulle ivareta "Norges frihet" og "selvstendighet" mot den utenlandske imperialismen. Småborgerskapet fryktet de frie kapitalbevegelsene og dermed også den frie bevegelsen av arbeidskraft.

I "Klassekampen" nr. 9/1971 finner vi derfor parolen: "STENG GRENSENE", Importen av fremmedarbeidere en trussel mot norske arbeidsfolk." I sin videre argumentasjon framstiller AKP fremmedarbeiderne som det vi kunne

skal dette være et argument mot innvandring!

Vi bringer såpass mange sitater fra AKP's presse fordi det fra det hold hevdes at parolen "STENG GRENSENE" bare var et enkelt "glipp". Lengst i denne retning gikk kanskje Trond Øgrim, som på et møte i Det Norske Studentersamfunn(!) hevdet at AKP på sin kongress i 1973 hadde tatt et grundig oppgjør med sin reaksjonære fortid (glipp!) med kravet om STENGTE GRENSER. Vi skal se litt på grundigheten i denne "sjølkritikken", men minner først om AKP's 1. mai-parole i Vestfold 1974: STENG GRENSENE!

AKPs innvandringspolitikk: Småborgerlig "anti" kapitalisme

AKP's rasistiske utkjør mot den internasjonale arbeiderklassen og deres etniske teori om "den nasjonale arbeiderklassen", må søkes i at denne grupperingen, på tross av sine radikale fraser, er et konsekvent uttrykk for småborgerlige klasseinteresser som søker å vinne oppslutning i arbeiderklassen. Samtidig vil en slik gruppering komme ut i selvmotsigelser fordi den i forsøket på å sammenblande småborgerlige og proletære klasseinter-

esser forsvarer småborgerens eiendomsrett. Derfor blir AKP også en støtte for imperialismen, som nettopp har eiendomsretten til produksjonsmidlene som sitt grunnlag. AKP's innvandringspolitikk har fulgt kapitalens konjunkturer nøye, og AKP har da også sett innvandringsstoppen som en delvis innrømmelse av sitt krav: "STENG GRENSENE!"

se mer og mer arbeid ut av arbeidskraften. Mens den førkapitalistiske produksjonen i største grad var avhengig av den enkelte arbeiders dyktighet og håndverksmessige ferdigheter, så frembringer den storindustrielle kapitalistiske produksjonen en universell arbeider som ikke finner sin identitet bundet til sitt spesielle håndverk. Tvert imot ser han seg selv først og fremst som arbeider og finner sin identitet sammen med sine klassefeller i det han står overfor kapitalen som helhet. På denne måten trekkes arbeiderne ut av alle landsens avkroker, over landegrensene, og forenes i utbyttingen under kapitalens disiplinerende pisk.

Arbeiderne tvinges til å legge av seg sine tidligere nasjonale særegenheter, samtidig som den kapitalistiske akkumulasjonen tvinger fram en progressiv utvikling av produktivkreftene. Selv om denne utviklingen under kapitalismen og imperialismen antar de mest reaksjonære og avskyelige former, så er det bare reaksjonære som vil benekte det progressive i at produktivkreftene utvikles. Lenin trakk i sin tid den politiske slutningen av at kapitalismen, og dermed imperialismen, er progressiv i forhold til tidligere epoker:

"Imperialismen er vår 'dødsfiende' like mye som kapitalismen er det. Det er så. Men ingen marxist vil glemme at kapitalismen er progressiv sammenliknet med føydalismen, og at imperialismen er progressiv sammenliknet med førmonopolistisk kapitalisme. Følgelig bør vi ikke støtte enhver kamp mot imperialismen. Vi vil ikke støtte en kamp fra de reaksjonære klassers side mot imperialismen; vi vil ikke støtte et opprør av de reaksjonære klasser mot imperialismen og kapitalismen."

Økonomisk rammer denne utviklingen småborgerskapet som i konkurransen med den utviklede kapitalismen nødvendigvis må komme til kort. Arbeiderklassen er i motsetning til småborgerskapet selv et resultat av den kapitalistiske utviklingen og er den eneste revolusjonære klassen under kapitalismen.

Utviklingen av det kapitalistiske samfunnet skjer gjennom utnyttelse og framskaffelsen av et verdensmarked som uvegerlig medfører at produksjonen og forbruket får et ensartet preg fra land til land og tidligere nasjonale skiller brytes i stykker. Som Marx og Engels sier det i Det Kommunistiske Manifest, så har borgerskapet "til stor sorg for bakstreverne trukket grunnen bort under den nasjonale industri. Urgamle nasjonale industrier er tilintetgjort eller tilintetgjøres dag for dag".

gjørne med personers lumske fortid og mindreverdige moralske evner. Dette er en type antikapitalisme og personifisering som vi ellers kjenner fra fascistiske massebevegelser.

Den småborgerlige antikapitalismens dilemma er at den er reaksjonær både i forhold til kapitalismen og sosialismen. Hverken arbeiderklassen eller kapitalistene vil sikre den lille eiendommen mot undergang.

Fordi småborgerskapet vil bevare sin lille eiendom, men vil bekjempe "den store", tar småborgerskapets kamp mot kapitalen ofte irrasjonelle former. Dette skjer særlig ved at småborgeren trekker fram spesielle særtrekk hos ham selv som skal gjøre hans eksistens som småborger spesielt verdig for bevaring. Den småborgerlige ideologien får ofte uttrykk i en posisjon tilsynelatende hevet over klassene. Småborgeren trekker fram sin egen industris spesielle nasjonale særtrekk, noe som igjen fører til en omfavelse av alt som er norsk og "folkelig". I sin mest ytterliggående form framsetter den småborgerlige nasjonalist teorien om sin egen rases spesielle fortrinn. Kampen rettes først og fremst mot den inntrengende kapitalismen, samtidig som man ser bort fra den norske nasjonalstatens imperialistiske karakter.

Steng grensene

I dag føres den småborgerlige antikapitalismen mest militant i marken av AKP(ml), - et parti som kaller seg kommunistisk. Utviklingen av det imperialistiske verdensmarkedet innbefatter også et internasjonalt arbeidskraftsmarked og en internasjonal arbeiderklasse. På samme måte som AKP ut fra sitt ønske om å tjene småborgerskapet benekter at imperialismen utgjør et progressivt økonomisk system, benekter de også at arbeidervandringene er et progressivt fenomen. Lenin sier om dette:

"Det er ingen tvil om at det er ren og skjær fattigdom som tvinger folk til å forlate sitt hjemland og at kapitalistene utbytter immigrerte arbeidere på en skamløs måte. Men bare reaksjonære kan lukke øynene for at denne moderne blanding av nasjonene er en progressiv foreteelse... som kaster arbeidere fra hele verden inn i klassekampen og bryter ned snevre og særlige lokale skikker, utsetter nasjonale barrierer og fordommer og forener arbeiderne fra alle land i de enorme fabrikkene i Amerika, Tyskland osv.". Det er klart at småborgeren reagerer mot en slik utvikling - han vil jo nettopp rettferdiggjøre seg selv ut fra sine egne særtrekk og nasjonale egenart.

At AKP's politikk overfor fremmed-

kalle en "progressiv streikebryter".

"Klassekampen" hevder: "Taktikken med å bruke underbetalte fremmedarbeidere til å undergrave vår lønns-kamp er velkjent. Perspektivene med å bruke fremmedarbeidere til systematisk streikebryteri behøver ikke være særlig fjerne". At AKP her finner det

Grensesortering

opportunt å spille på rent rasistiske fordommer overfor utenlandske arbeidere hindrer dem ikke i å fremstille fremmedarbeiderne som særlig progressive. Men dette skal være et argument for at fremmedarbeiderne skal holde seg hjemme og gjøre revolusjon der. Selvmotsigelsen er betegnende, både fordi den uttrykker at AKP har vært på leting etter argumenter for å holde utenlandske arbeidere ute av landet, og fordi de oppkonstruerte motsetningene mellom norske og utenlandske arbeidere viser tilbake til AKP's klassegrunnlag. AKP's rasisme er klar nok når man fremstiller fremmedarbeiderne som streikebrytere, men samtidig kommer småborgerskapets frykt for den klassebevisste arbeider fram. Gjør revolusjon, men ikke her! At småborgervestre ønsker å gjøre revolusjon uten fremmedarbeideren viser bare tilbake på karakteren av den "revolusjonen" AKP eventuelt ville prøve seg på. Poenget er at AKP ønsker å mobilisere alle mulige grupper i folket, men ikke bevisste masser på et proletarisk grunnlag. Betegnende for dette forhold er AKP's utsagn om at de ønsket enhet med fremmedarbeiderne i å stenge grensene; "men at noen (fremmedarbeidere) i enkelte situasjoner blir tråkket på tærne er uunngåelig", som AKP så betegnende sier det.

I 1972 hevder den samme avisen: "Innafor EEC vil importen av billige italienske restaurantmusikere gå helt uhemma". I 1973 bringer man videre en artikkel om hvordan fremmedarbeidere har blitt forsøkt brukt som streike streikebrytere i Danmark uten at dette førte fram for kapitalisten. Likevel

I en kommentar til stiftelsen av Fremmedarbeiderforeningen (FAF), skriver AKP (KK nr. 28/1974): "Fremmedarbeidernes kortsiktige interesser ligger i å få arbeid hvor som helst og nesten under hvilke som helst betingelser. Dermed kommer deres interesser på kort sikt også i konflikt med norske arbeideres interesser. AKP har stilt kravet om at fremmedarbeiderimporten må stoppes, fordi den er et middel til å løse kapitalens behov, og brukes som et våpen(!) til å undergrave norske arbeideres interesser". Slike betegnelser kan bare stemples som rasisme og forherligelse av den norske arbeideren. Er ikke også den norske arbeideren tvunget til å ta seg arbeid "hvor som helst", og "nesten under hvilke som helst betingelser"? AKP's skjønning av den norske arbeideren er ikke annet enn en beskrivelse av AKP's ideelle småborger som ikke tar seg arbeid hvor som helst, men har et laugs- og håndverksmessig vurdering av sin stilling og selv vil bestemme prisen på sine varer.

Erstatter vi AKP's norske arbeider med småborgerskapet, så blir AKP's interessenmotsetninger reelle nok, men så vil de gjelde motsetningene mellom småborgerskapet og arbeiderklassen som helhet, og ikke bare de utenlandske arbeiderne. Når fremmedarbeiderne på denne måten ifølge AKP har kommet i motstrid til den norske arbeiderklassens kortsiktige interesser, og fremmedarbeiderne kan brukes som et "våpen" mot den "norske arbeiderklassen" - da er ikke veien lang til mer fundamentale motsetninger mellom den gode nordmann og den suspekke fremmedarbeideren. I AKP's teoretiske tidsskrift for teori og debatt, finner vi i 1974 følgende utsagn: "Når det gjelder fremmedarbeiderne er deres kortsiktige interesser å få arbeid hvor som helst og under hvilken som helst betingelser. De har nemlig ikke noe arbeid, de er de facto arbeidsløse. Denne kortsiktige interessen står i motsetning til de kortsiktige interessene til den nasjonale arbeiderklassen, og dermed også til de langsiktige interessene"(uthevet av AKP). Når man på denne måten splitter det internasjonale proletariatet i forskjellige interesser, blir det nødvendig for det småborgerlige AKP å innføre en irrasjonell skillelinje i sitt splittelsesforsøk. Dette skjer ved at AKP definerer den "nasjonale arbeiderklassen" som "Den etnisk enhetlige delen av den samlede arbeiderklassen!". Stort tydeligere kan man vel ikke markere sitt ønske om å bevare sin egen småborgeregenart mot undergang. AKP's etniske interesser viser den småborgerlige anti-

forts. side 6.

kapitalismens sammenheng med fascistiske bevegelser.

Den samme artikkelen er også interessant fordi den på en svært tydelig måte viser opportunismen i AKP's politikk. I en polemikk mot Kommunistisk Universitetslag sies det: "Hvis vi ikke klarer å bekjempe dem politisk, vil vi tape kampen om fremmedarbeiderne". Uttalelsen er nødvendig for et parti som ikke uttrykker arbeiderklassens samlede interesser, men prøver å vinne spesielle grupper for sin småborgerlige antikapitalisme. At AKP virkelig arbeider for å vinne fremmedarbeiderne gunst viser seg daglig, og har vist seg i karakteren av det "linjeskiftet" og den "sjølkritikken" som har funnet sted.

Sjølkritikk og opportunisme

I "Klassekampen" nr 46/1974, finner vi de første antydninger til linjeskifte hos AKP ved at de presiserer at det er den organiserte gruppeimporten de går imot. Samme år har AKP lagt fram et forslag til faglig prinsippprogram der de går inn for innvandringsstopp. Det er derfor betegnende at AKP benekter at nettopp stengningen av grensene fører til gruppeimport og slavekontrakter for utenlandske arbeidere. Borgerskapet må hindre individuell innvandring for at politikken med gruppeimport skal bli effektiv. En arbeider lar seg ikke binde til en slavekontrakt hvis han like gjerne kunne få arbeids- og oppholds-

tillatelse på normalt vis. (Slaven er jo nettopp definert ved at han ikke selv kan selge sin arbeidskraft til forskjellige arbeidsgivere.) At AKP selv i årevis hadde propagandert for innvandringsstoppen nevnes ikke med et ord, og at man på ingen måte hadde tatt noe oppgjør med sin fortid viste kommunevalget i 1975. Her sier man først at man vil "kjempe mot alle reaksjonære rasistiske forsøk på å stenge grensene for utenlandske arbeidere", hvorpå man like etter legger fram betingelsene for at arbeidere skal få slippe inn i landet: "Dersom utenlandske arbeidere og andre sjøl ønsker å bosette seg i Norge og har mulighet til arbeid og bolig, skal de motaes som klassefeller". Her setter AKP opp akkurat de samme sosiale betingelsene som lå til grunn for SV og DNA's begrunnelse for å innføre innvandringsstoppen.

AKP's helomvending i forhold til innvandringsstoppen kommer først i 1976, hvor man, stilltiende om sin tidligere politikk, i forbindelse med utgivelsen av en egen avis for fremmedarbeiderne, stiller parolen "Bort med Innvandringsstoppen". AKP's sjølkritikk er blitt framført i Det Norske Studenter-samfund (et forum hvor AKP er sikret applaus enten de er for eller mot stengte grenser). AKP har her innrømmet "avvik" og "feil" i sin innvandringspolitikk, men har aldri kunnet peke på de klassemessige årsakene til at denne grupperingen i 5 år har propagan-

dert for innvandringsstoppen. Grunnen til dette er klart nok at det ville medføre et oppgjør med hele den småborgerlige antikapitalismen som preger dette partiet. AKP går jo også til kamp for å bevare "den norske kulturen mot inntrenger-kulturen", AKP støtter norske trålerkapitalen mot den utenlandske, og "Svalbard er norsk land". Denne siste parolen er den som klart viderefører politikken fra de stengte grensers tid. Ved innførelsen av innvandringsstoppen hadde AKP's propaganda avsluttet sin misjon for borgerskapet, grensene ble stengt og et linjeskifte i AKP ville få mindre betydning. Dermed oppstod det et behov for å holde den nasjonalistiske propagandaen ved like, og AKP går derfor inn for at den norske nasjonalstatens grenser også skal omfatte Svalbard. De stengte grensene skal utvides i pakt med den norske imperialismens relative styrking i verdensmålestokk. I argumentasjonen for dette standpunktet kvier man seg heller ikke for å ta i bruk tradisjonelt fascistiske argumentasjonsrekker som for eksempel blodsbåndene mellom de norske vikinger og det imperialistiske Norge.

Den nasjonalistiske politikken kjøres fram under dekke av å skulle forsvare sjølråderetten. Sjølråderetten har fra AKP blitt definert som alt fra retten til å STENGE GRENSENE til å UTVIDE GRENSENE. Siste nytt her er at den nylig foretatte devalueringen av den norske kronen er et angrep på suvereniteten!

1. Mai oppfordrer AKP fremmedarbeiderne til å demonstrere for egne krav i en egen fremmedarbeiderseksjon. Til AKP vil vi si: Fremmedarbeiderne har ingen egne krav adskilt fra arbeiderklassen. Det er hele arbeiderklassen som må ta opp kampen for å forbedre utenlandske arbeideres stilling i Norge, og det er arbeiderklassen alene, og ikke "alle demokratiske innstilte mennesker", som har makten i sine hender til å slå tilbake alle forsøk på særbehandling i og for-søk på splittelse av arbeiderklassen. At AKP ser anderledes på fremmedarbeiderens posisjon kan leses ut av det permanente streikestøttekontorets plattform (offentliggjort 1977): 1. SSK skal støtte arbeiderklassens kamper. 2. SSK skal også støtte rettferdige kamper blant småbønder, fiskere, kvinner og fremmedarbeidere. Slik taler bare en gruppe som har til målsetning å sammenblande arbeiderklassens revolusjonære antikapitalistiske med småborgerskapets reaksjonære, en sammenblanding som historisk har vist seg å ha skjebnesvangre følger.

+++

Aktuell på ny: 50 år etter „tukthusloven,,

I 1927 rettet borgerskapet og dets partier et nå legendarisk angrep på arbeiderklassen. Angrepet er best kjent under oppnavnet "tukthusloven", og besto i forslag om flere nye lover som grep regulerende inn i fagorganisasjonens virksomhet og var spesielt myntet på å ramme det "ulovlige" streikevåpnet.

Av Harald Berntsen

Ikke det at det i år er 50 år siden "tukthusloven" kom, gjør det spesielt viktig å se tilbake på loven. En langt viktigere grunn er at for tida legges det opp til et nytt angrep på arbeiderklassen av samme type - i form av en revisjon av arbeidstvistloven. På ny er det det "ulovlige" streikevåpnet som skal rammes, og karakteristisk nok kommer borgerskapets angrep nå direkte fra LO, som har satt ned et utvalg til å legge fram forslag til lov-revisjon.

I denne situasjonen kan det være vel verdt å se tilbake på "tukthusloven" av 1927.

"TUKTHUSLOVEN" OG DE ANDRE LOVENE

Den lov som fikk navnet "tukthusloven", var bare en av flere lover som borgerskapet la fram i 1927 for å forsvare seg og sine ubytterinteresser mot arbeiderklassen.

Selve "tukthusloven" besto i nye straffebestemmelser og lovbeskyttelse av såkalte "arbeidsvillige" (dvs. streikebrytere), og gikk ut på at enhver som var med på å vedta ulovlig streik eller bidro til iverksettelse av slike vedtak, kunne ilegges bøter på 5000 - 25000 kr og/eller dømmes til fengsel i inntil 3 måneder. Samtidig ble det straffbart å gi økonomisk støtte til "ulovlig" streik eller å oppfordre til slik streik.

Sammen med disse nye straffebestemmelsene kom imidlertid dessuten Lov om arbeidstvister, Voldgiftslov

og forslag til lov om avstemning i fagforeninger og forslag til lov om streikeforbud for offentlige tjenestemenn. Den nye loven av arbeidstvister la bevisbyrden på fagorganisasjonen i tilfelle av tariffstridige aksjoner. Det ble i denne forbindelse krevd at fagorganisasjonen måtte erklære plassene for frie (for streikebrytere!) for å unngå erstatningsansvar.

Som vi ser, er hele dette lovkomplekset spesielt innrettet på å avvæpne arbeiderklassen for det "ulovlige" streikevåpnet. Dengang som i dag var det ikke noe borgerskapet fryktet så sterkt som "ulovlig" streik. Det var særlig den langvarige og til slutt seierrike, ulovlige jernstreiken i 1923-24 som hadde fått borgerskapets øyne opp for at noe måtte gjøres på dette felt.

KAMPEN MOT DE NYE LOVENE

I 1927 var LO enda ikke direkte integrert i det borgerlige statsapparatet som et redskap rettet mot arbeiderklassen. Dette var i seg selv en viktig del av bakgrunnen for borgerskapets framstøt: Borgerskapet måtte enda gripe inn overfor arbeiderklassen utenfra, og ikke - som idag - gjennom arbeidernes "egen" faglige masseorganisasjon, LO.

Men nettopp av denne grunn måtte LO - og dens partipolitiske uttrykk DNA - stille seg i tilsynelatende kampposisjon mot borgerskapets nye lover, også for å avvære massefall av arbeidere til NKP og dette partiets revolusjonære fagopposisjon.

Det var imidlertid ikke LOs - og DNAs og NKPs parlamentariske - motstand mot de arbeiderfiendtlige lovene som tok brodden av dem. Det gjorde først og fremst den "ulovlige" bygningsarbeiderstreiken i 1928.

Den nye voldgiftsloven ble i 1928 anvendt i bygningsindustrien, hvor dommen medførte et større lønnsnedslag for arbeiderne. Bygningsarbei-

Forts. side 6

Bergenser overfalt på Aruba «Drepte mannen og grov ham ned»

Arb. 29/3
72

Bergen: Politiet i Bergen løslot mandag en 19 år gammel norsk sjømann, som har opplyst at han for en uke siden drepte en mann i selvforsvar på den nederlandske øya Aruba i Det Karibiske hav. Sjømannen har holdt fast ved forklaringen han ga i øyeteinen om bord i cruiseskipet Royal Viking Star om at han drepte en mann som overfalt ham på stranden og deretter gravde ned liket.

Kriminalsjef Einar Horvei ved Bergen politikammer sier til NTB at man ikke har funnet grunn til at myndighetene på Aruba er blitt underrettet og bedt om å undersøke saken.

- I alle tilfelle synes det klart at han ikke har gjort noe straffbart ved at han har handlet i

selvforsvar og han er derfor løslatt mot meldeplikt, sier Horvei. Sjømannen har forklart at han stakk ned overfallsmannen med hans egen kniv og at han gravde ham ned i sanden i panikk. Først da båten var kommet i rom sjø, gikk han til kapteinen og fortalte om det som var skjedd. Drapet skal ha skjedd om dagen mandag for en uke siden.

Politiet stilte seg i første omgang skeptisk til 19-åringens forklaring, men etter undersøkelse av lege både om bord og senere i Bergen, har man ikke funnet noen grunn til at han skulle lyve.

Sjømannen er bosatt et sted på Østlandet.

Ovenstående melding hentet fra Arbeiderbladet 29. mars forteller adskillig ikke bare om politiet generelt og Bergens politikammer spesielt, men også om hva myndighetene her i landet kan tenke seg å tillate nordmenn å gjøre mot utlendinger uten at det blir tatt forføyninger.

Uansett bakgrunnen for frigivelsen av den norske sjømannen må vi spørre om hva slags beveggrunner Bergenspolitiet har hatt for ikke å melde fra om det inntrufne til myndighetene på Aruba og på denne måten få i stand en regulær etterforskning og i hvert fall få klarlagt hvorfor en mann på Aruba

nå er savnet.

Bergenspolitiets behandling av denne saken går i den grad ut over alle grenser at den ikke kan karakteriseres som annet enn høykriminell.

Vi minner om at det samme Bergenspolitiet i påsken så det som "verdifull trening" å arrestere og forhøre tre amerikanske studenter som raskt viste seg ikke å være de vesttyske terroristene som er ettersøkt etter drapet på statsadvokat Buback.

Men "trening" i å etterforske nordmenns drap på utlendinger ønsker Bergenspolitiet ikke.

derne nektet imidlertid å godta voldgiftsdommen, og reiste en langvarig ulovlig streik - under ledelse av den revolusjonære fløyen i NKP. Edvard Bull d.y. skriver om følgene av streiken i sin bok "Norsk fagbevegelse":

"Streiken var ulovlig, men arbeiderklassen sluttet likevel fullt opp om bygningsarbeiderne. Omtrent 1000 organisasjonsfolk offentliggjorde f.eks. at de tegnet seg for et bidrag på en krone uka til streikeunderstøttelse. Siden streiken var ulovlig, var også streikebidragene ulovlige, og offentliggjøringen av de lange listene over bidragsytere var nettopp ment som en demonstrasjon mot loven. Også denne streiken førte til seier for arbeiderne, de fikk en avtale som var betydelig bedre enn voldgiftsdommen. Dermed var faktisk selve voldgiftsloven satt ut av kraft, og den ble opphevet året etterpå."

Bygningsarbeiderstreiken satte ikke bare voldgiftsloven ut av kraft, men også - som vi ser - "tukthusloven", som det ikke ble mulig for borgerskapet å håndheve i den tida den eksisterte fram til 1935.

++++

Det var arbeiderklassens - først og fremst bygningsarbeidernes - respektløshet overfor det borgerlige lovverk og direkte kamp mot borgerskapets lovframstøt som slo framstøtet tilbake.

LOs og DNAs motstand mot de arbeiderfiendtlige lovene var av en helt annen karakter. Den var i sine grunndrag legalistisk og reformistisk, dvs. den bygde tvert om på respekt for lovverket og hadde som mål å forandre dette innen den borgerlige statens rammer i stedet for å sette det tilside. For dem var lovverket og staten som helhet en nøytral instans som måtte respekteres og håndheves - "tukthusloven" og de andre lovene

fra 1927 ble betraktet som avvik fra lovverket for øvrig, avvik som dermed måtte og kunne reformeres bort. På samme måte som SV og NKP idag var DNA dengangen mot voldgiftsloven fordi voldgiftsdommene etter sigende ikke var "nøytrale" eller ikke omfattende nok, dvs. ikke omfattet annet enn lønningene. "Tukthusloven" ble sett på som en spesiell "klasseslov" - til forskjell fra andre lover - fordi den "bare" rammet arbeidernes streikerett og ikke også arbeidsgivernes lovlige rett til å innskrenke produksjonen når de ville.

DNA (og LO) ville med andre ord ha en enda mer total kontroll med økonomien enn borgerskapet selv. Det er verdt å merke seg at høyrefløyen i NKP sto på samme linja allerede den gangen.

Denne linja peker fram mot den sosialfascistiske rollen som DNA og LO snart skulle komme til å spille som bærer av den borgerlige staten og hele den moderne statsmonopolkapitalistiske økonomien. I Stortinget gikk DNA (og NKP!) mot "tukthusloven" og de andre lovene med å framheve at det ville være best for det borgerlige samfunn å slutte å bekjempe de organiserte arbeiderne, og i stedet bestrebe seg på å bedre forbindelsen mellom klassene.

Det gikk ikke lang tid før borgerskapet sa ja takk til denne invitten fra sosialdemokratiet til institusjonalisert

klassesamarbeid. I 1931 kom det i gang forhandlinger mellom LO og NAF som endte med Hovedavtalen av 1935 - en avtale som nettopp gjorde store deler av den statlige lovreguleringen utenfra overflødig ved å gi LO selv i oppgave å kontrollere og disiplinere arbeiderklassen.

50 ÅR ETTER

I dag er imidlertid altså LO selv i gang med å utarbeide skjerpede bestemmelser i arbeidstvistloven. LO og DNA er blitt selve ryggraden i det borgerlige statsapparatet, og de mange "ulovlige" streikene i 70-åra har vist at Hovedavtalen og gjeldende arbeidstvistlov ikke lenger er tilstrekkelig til å holde arbeiderklassen i ørene.

DNAs og LOs direkte støtte til streikebryteriet i bl.a. Linjegodsstreiken ifjor antyder hva arbeiderklassen nå kan vente seg fra den kanten.

Hvis arbeiderklassen svarer med samme mynt som bygningsarbeiderne i 1928, er det likevel ingen makt i verden som kan holde den nede. Ingen respekt for det borgerlige lovverket og direkte kamp mot alle forsøk på å svinebinde arbeiderklassen - det er vegen å gå. Da faller alle lover døde og maktesløse til jorda, og arbeiderklassen vinner fram.

Verv nye abonnenter!

Abonnementskampanjen: På stedet hvil utenfor Oslo

I siste nr. satte vi i gang en vervet kampanje for nye abonnenter til den røde Arbeideren. Vi oppfordret alle lesere til å skaffe to nye abonnenter hver. Samtidig opplyste vi at samtlige medlemmer av Kommunistisk Arbeiderforbund og Kommunistisk Universitetslag har fått i oppgave å skaffe 5 nye abonnenter hver innen nyttår, og lovte å bringe fylkesvise oversikter over oppfyltingen av denne kvoten i prosent i hvert nr. framover. Resultatet av kampanjen hittil er magert. Vi får håpe at det er påsken som på denne måten har satt sine spor, og at det fra nå av blir mer

fart i kampanjen.

Når det gjelder kampanjen blant lesere som ikke er medlemmer av K.A. eller KUL, har denne gått dårlig. Vi nevner likevel som et positivt eksempel til etterfølgelse en umiddelbar reaksjon som kom fra en abonnent fra et større industri sentrum på Vestlandet: To nye abonnenter hadde han vervet straks kampanjen ble satt i gang!

Hittil er det bare i Oslo at medlemmer av K.A. og KUL har vervet nye abonnenter, dvs. her er 6% av kvoten nå oppfylt, noe som framgår av følgende oversikt:

% 10 20 30 40 50 60 70 80 90 100

OSLO	6
AKERSHUS	
BUSKERUD	
TELEMARK	
VEST-AGDER	
Bergen/Hordaland	
SØR-TRØNDELAG	
NØR-TRØNDELAG	
TROMS	

Nå må de andre fylkene prøve å følge opp, og Oslo må også øke tempoet!

Når det gjelder ikke-medlemmer av K.A. og KUL, oppfordrer vi til å bruke vervetalongen nedenfor ved verving av nye abonnenter. Legg ved særskilt melding om hvem som må tilsendes egen innbetalingsblankett og om hvem som har betalt. Innbetalte penger settes inn på postgirokonto nr. 20 68 427 (K.A., Distribusjons- og

abonnementskomiteen, Postboks 2863, Kampen, Oslo 5), og blanketten merkes drA 77. Tegn gjerne gaveabbonnenter!

Hvis den enkelte verver etablerer seg som kommisjonær for et gruppeabonnement, føres dette samt antallet opp i stedet for navn.

Medlemmer av K.A. og KUL sender særskilt melding slik de har fått beskjed om gjennom internt skriv.

Abonnementspris pr. år er kr. 30,-

Nyvervede abonnenter:

1. Navn:.....
Adresse:.....

2. Navn:.....
Adresse:.....

Verver:
Navn og Adresse:.....

Kampuchea

1. Mai 1977 er det ca to år siden folkene i Indo-Kina frigjorde Vietnam, Laos og Kampuchea, og kastet USA-imperialismen ut av området. Revolusjonen i disse landene betydde at USA-imperialismen ble svekket i verdensmålestokk, og at de proletarisk-sosialistiske kreftene styrket sine posisjoner. Proletariatet i de imperialistiske landene fikk med USA's nederlag inspirasjon i sin kamp for å styrte borgerskapet ved den sosialistiske revolusjon og opprette proletariatets diktatur. Det er på denne bakgrunn Den røde Arbeideren i de kommende numre vil ta opp situasjonen i disse landene og informere om den revolusjonære omformingen som er satt i verk under ledelse av arbeiderklassen og dens revolusjonære fortropp, det kommunistiske partiet.

I dette nr. tar vi opp situasjonen i Kampuchea. Vi starter med Kampuchea nettopp fordi den kampucheanke revolusjon har vært utsatt for voldsom imperialistisk hets. Kampuchea har nemlig vist at land som er blitt frigjort fra imperialismen, kan utvikle seg i sosialistisk retning uten at imperialismen og supermaktene får innpass i landet. Til forskjell fra Vietnam og spesielt Laos er Sovjet idag fullstendig uten innflytelse i landet.

Det er nå gått over to år siden det kampucheanke folk under ledelse av landets revolusjonære organisasjon, frigjorde Kampuchea og kastet den amerikanske imperialismen ut av landet. Den 5 år lange frigjøringskrigen var ført fram til seier, USA hadde mistet nok et fotfeste i sør-øst-Asia.

Siden frigjøringen har det kampucheanke folket satt i gang med oppbyggingen av landet. De enorme ødelegelsene, forårsaket av USA's napalm, bomber og gift, gjorde oppbyggingsarbeidet i begynnelsen svært vanskelig. Over store deler av landet var det store bombekratre som gjorde det mulig bl.a. for malariamyggen å spre denne sykdommen. Kampen mot malarien har helt siden frigjøringen vært en høyt prioritert arbeidsoppgave for den nye regjeringen.

Like etter frigjøringen var det også stor matmangel i de store byene som inntil da var kontrollert av Lon Nols regime og USA-imperialismen. Dette nødvendiggjorde bl.a. evakueringen av Phnom Penh, folk måtte evakueres simpelthen for i det hele tatt å kunne skaffe seg mat.

Revolusjonær omforming

I dagens Kampuchea foregår det en revolusjonær omforming av samfunnet, grunnlaget for sosialismen og opprettelsen av proletariatets diktatur legges. I landbruket utvikles det kooperativbruk og en sosialistisk omforming er satt i gang. Dette har gitt store resultater. Bl.a. er landet idag istand til

å eksportere ris til utlandet. Et system av dammer og kanaler, irrigasjonsanlegg osv. bygges for at riseksporten skal kunne økes i åra framover. Midlene som kommer fra ris benyttes så til å importere viktig teknologi fra utlandet, teknologi som kan legge grunnlaget for utvikling av landets industri. Også en alfabetiseringskampanje er satt i gang, for at folket ved hjelp av høyere utdanning kan gjøres i stand til å ta fatt på de store oppgaver som ligger foran dem.

Men det viktigste som skjer i dagens Kampuchea er revolusjoneringen av massene. En rekke kampanjer hvis formål har vært å øke den politiske bevisstheten hos massene, er blitt iverksatt. Disse kampanjene er helt nødvendig skal arbeiderklassens ledende stilling befestes og folket under ledelse av arbeiderklassen skal kunne bli satt i stand til å vinne enda større seire på veien fram mot kommunismen.

Regjeringen legger videre stor vekt på å sette politikken i sentrum på den måten at en ved å høyne bevissthetsnivået ved politiske diskusjoner, fremmer utviklingen av produktivkreftene og øker produksjonen. På denne måten føler alle at de er med på å bestemme og alle har et ansvar overfor folket og forsvaret av de seire som allerede er vunnet.

Hets mot Kampuchea

Helt siden frigjøringen av landet, har borgerpressen verden over hetset

Forts. side 7

mot Kampuchea, og i rystende skil-
dringer fortalt om massakrer og hen-
rettelser. Årsaken til denne enorme
hetskampanjen må sees i lys av den
betydning de nydemokratiske revolu-
sjoner i den 3. verden har for den
proletarisk-sosialistiske verdensre-
volusjonen når det gjelder oppstil-
lingen av de revolusjonære kreftene
i verden. De nydemokratiske revolu-
sjoner er i dag et ledd i den prole-
tarisk-sosialistiske verdensrevolu-
sjonen, og er ut fra dette en viktig
inspirasjon for verdensproletariatet
i deres kamp for sosialismen. De
nydemokratiske revolusjoner er så-
ledes en viktig støtte til den norske
arbeiderklassens kamp for å styrke
borgerskapet og opprette proletari-
atets diktatur. Det er på dette grunn-
lag kommunister bør støtte Demo-
kratisk Kampuchea i dag. Dette kan
bl.a. gjøres ved aktivt å delta i

VENNSKAPSSAMBANDET NORGE -
KAMPUCHEA's aktiviteter.

Støtt den kampucheanse revolusjon

Samtidig som en avviser den imper-

ialistledede hetsen mot Kampuchea,
må en ikke lukke øynene for at det
er en revolusjon som har gått for seg
og som stadig går for seg i Kampu-
chea. I enhver revolusjon må men-

neskelig gå tapt. De gamle imperia-
listiske støttespillere kan ikke tillates
å fortsette sin virksomhet. Det fore-
går klassekamp i dagens Kampuchea,
og som Mao sier: "En revolusjon er
ikke noe te-selskap".

Imperialismens påstander om at en
million er henrettet, faller på sin egen
urimelighet. En kan jo spørre seg
hvorfor en organisasjon med støtte av
det store flertallet av folket (det viser
jo bl.a. begeistringen ved frigjørings-
soldatenes innmarsj i Phnom Penh i
1975), skal vende våpna mot sin basis
etter frigjøringa. Det er ingen tvil om
at en slik regjering snart ville gå sin
undergang i møte. Den imperialistiske
hetsen må avvises. Progressive må
støtte den kampucheanse revolusjon.

++++

Statsmonopolkapitalismen festner seg

I den senere tid er det framlagt
to forskjellige forslag i Norge som
begge på sin måte fremmer utvik-
lingen av statskapitalistiske produksjonsformer. Det dreier seg for
det første om forslag om opprettelse
av kommunal representering i de en-
kelte bedrifters styre, det andre til-
taket som foreslås av sosialdemo-
kratiet er opprettelsen av et eget for-

egenskap av politikere. Men dette
skjer mens kapitalens grunntrekk
fullt ut består, og kapitalismen er
nettopp et system som ikke lar seg
styre eller beherske, men følger sine
egne lover. Slik ser vi hvordan
venstresosialdemokratiets krav om stat-
kontroll i dag fungerer. Den er ikke
fundamentalt en demper av villstyrige
enkeltpakaler, selv om dette også

bare noe rent juridisk, retten til å
bestemme over produksjonsmid-
lene. Kontroll betyr å administrere
bruken av dem i den daglige produksjon
for å sikre og øke utbyttinga. I den
tidlige kapitalisme, med småbedrifter, hadde samme person
begge funksjoner. Senere ble de delt på
på forskjellige personer, i ett og
samme selskap. Vi fikk aksjeeiere og

sosialdemokratiet utgjør til å befest
statens kontroll og dermed føre kapi-
talsmen et skritt videre, om nød-
vendig i motsetning til de umiddle-
bare eierinteressene.

Kommunistenes oppgave er her å
påpeke at dette ikke er en vei å gå
for arbeiderklassen, ingen av kapi-
talsmens motsigelser løses på denne
måten, de bare skjerpes. For økte

DEN STATLIGE SAMORDNINGEN AV ØKONOMIEN III

valtningselskap for de aksjeposter
som staten eier i forskjellige kapi-
talistiske bedrifter. Tilsynelatende
er ingen av de tiltak det her dreier
seg om, rettet mot arbeiderklassen.
Men de betyr at staten blir en stadig
viktigere part som arbeidsgiver,
altså direkte i motstrid til arbeider-
klassen. I tillegg kommer at disse
forslagene har utløst en strid innen
den herskende klasse selv, som det
er viktig å bite seg merke i.

Forslaget om folkevelgt kommunal
representasjon i bedriftsstyrene er
en videreutvikling av den generelle
kontrollen som staten driver av de
enkelte bedriftene og den støtten den
gir dem. Nå handler staten ikke
umiddelbart ut fra den enkelte bedrifts
kortsiktige interesser, men ut fra in-
teressene til hele det kapitalistiske
systemet. Slik sett kan staten ofte
måtte komme til å gå på tvers av in-
teressene til de enkelte kapitalister
som i det anarkiet som råder i den
kapitalistiske produksjonen knapt kan
se sin egen nese. Staten trenger makt-
midler overfor kapitalistklassen for
å verne deres fellesinteresser. Tidligere
har dette vært ordnet dels
gjennom lover og regler og dels ved
en mer uformell inngripen, slik
kommunalministeren grep inn over-
for en gjenstridig kapitalist som
Hattelbakk.

Det er klart at dette systemet
fungerer langt bedre hvis staten ikke
hele tiden er nødt til å gripe inn etter-
på, etter at enkeltkapitalisten har
handlet eller ved å gi generelle
linjer. De kan gjennom de kommu-
nale representanter påvirke bes-
temmelsene direkte og slik få til
en langt smidigere overgang mellom
privat profittjakt og statskontroll.

Dette setter igjen det borgerlige
demokratiet i et nytt lys. Slik kapi-
talistene tidligere oppfattet sitt eget
samfunn var det et strengt skille
mellom økonomi og politikk. I dag
ser vi at ikke bare statsbyråkratiet,
men også representanter for slike
borgerlig-demokratiske organer som
kommunene blir direkte
representanter for kapitalen og satt til
å forvalte profitten nettopp i sin

forekommer, den er en nøyere til-
passing av staten og alle det bor-
gerlige demokratiske organer til å
tjene utbyttingen, utvinningen av
profitt i stadig økende takt.

Likevel utløser dette og liknende
tiltak som opprettelse av et samlet
forvaltningsorgan en kraftig strid
innen den herskende klasse. Det
dreier seg om en samlet administre-
ring av alle statlige aksjeposter i et
utvalg, med unntak av Statoil. Selska-
pet vil få en kapital på 500 millioner
å forvalte og i tillegg overskuddet
på alle aksjene til staten. Utvalgets
virksomhet vil i stor grad være u-
avhengig av Stortinget og det vil
også kunne opptre svært selvstendig
i forhold til regjeringen. Det kan
blant annet ta opp lån helt på egen
hånd.

Et slikt forvaltningsselskap vil
nødvendigvis støte på motstand hos
enkeltpakalister som må samarbeide
med disse byråkratene i firmaer med
statlig og privat kapital. Høyre er det
faste uttrykk for slike stemninger fra
enkeltpakalister, slik AKP og SV er
en klagemur for alle grupper i små-
borgerskapet som rammes av produk-
tivkreftenes utvikling. Dette er et
uttrykk for den spenningen som truer
alle borgerlige partier: å skulle ut-
trykke en klasseinteresse og sam-
tidig være et talerør for klassens
fraksjoner og enkeltinteresser.

Forslaget vil bety en streng kon-
troll med produktivitet og
investeringer ut fra de strengeste
regler for kapitalistisk rasjonalitet.
muligheten for å "lure unna" noe for
kapitalistene selv vil være minimal.
En slik statlig oppstramning av
enkelte selskaper vil også gjøre
dem til farlige konkurrenter til
andre enkeltkapitalister.

Men for fullt ut å se bakgrunnen
for denne motstanden og forstå
bakgrunnen for kampen mellom en-
keltpakalister, DNA's byråkrat-
kapitalister og venstresosialdemo-
kratiet må vi gripe til Marx' be-
grep om skillet mellom eiendom
og kontroll. Dette er to sider ved
kapitalistenes virksomhet, to for-
skjellige funksjoner. Eiendom betyr

administrerende direktører.

I dag er det tydelig at kapitalismen
betinges en form for styring og plan-
legging på nasjonalt plan som helhet.
Vi får dermed en ny motsetning innen
den herskende klasse selv - mellom
kontrollører og eiere på bedriftsnivå
og personer som kontrollerer og
bestyrer på det nasjonale plan. Det vil
nødvendigvis i dag si statsfunksjonærer.

Dette behovet er bakgrunnen for
statens virksomhet og forslaget om
kommunal representasjon er et for-
slag for å lette overgangen mellom de
to nivåene. Likevel er det klart at
det må utvikle seg en konflikt mellom
de to lagene i den herskende klasse
slik vi ser det i konflikten mellom
DNA og Høyre.

SV spiller her i sine gode tider
rollen som en pådriver. Berge Furre
bemerker helt riktig på SV's landsmøte
at SV's strategiske hovedfiende var
Høyre. SV's oppgave er å presse den
ene del av den herskende klasse som

motsigelser innen kapitalistklassen
vil måtte føre til en skjerpet holdning
overfor arbeiderklassen.

Vi foreslår heller ikke en utopisk
vei tilbake til en tidligere kapitalisme
som slett ikke var fradeligere. Vi
påpeker at arbeiderklassen alltid må
ta opp kampen mot kapitalismen på det
utviklingsnivå kapitalen selv til enhver
tid har. I den nåværende fase betyr det
skjerpet kamp mot alle som hevder at
statlig overtakelse er en vei mot sosi-
alismen, i at det ligger noen ekte
samfunnsmessige gjøring i at den kapi-
talistiske stat mer og mer styrer det
grunnlag den er pstunget ut av.

Men samtidig betyr dette en stra-
tegisk fordel for kommunismen: in-
gen arbeider som står oppe i en
daglig økonomisk kamp kan være i tvil
om statens klassekarakter. Statens
økonomiske kontroll over kapitalen
viser målet for den politiske kampen.

Tyskland: Yrkesforbud og kneb- ling av opposisjon

Den norske "initiativkomiteen mot
Berufsverbot" arrangerte lørdag 5.
mars en høring i Oslo om det såkalte
"yrkesforbud" som de siste årene er
blitt praktisert i Vest-Tyskland. Med
på møtet var bl.a. universitetsfolk fra
Berlin, og lignende høringer er tidlig-
ere blitt avholdt i Danmark.

Hva er "Berufsverbot"?

Det dreier seg om at folk med "anti-
konstitusjonelle" synsmåter sies opp
eller får avslag på søknader om anset-
telse i det offentlige. Bakgrunnen er
en lov fra 1950 og et dekrét fra for-
bundskansleren og ministerpresidentene
i delstatene fra 1972, og heksejakten
har hittil ført til at tre kvart millioner
vesttyskere har vært i søkelyset, mens
over to tusen skal være avvist. Dette
benektes av Forbundsrepublikkens am-
bassade i Norge, som hevder at man
ikke kan snakke om noen politiske for-
følgelser, for en stat må ha rett til å
beskytte seg mot undergravende virk-

somhet, og at folk som fornektet demo-
kratiet, ikke kan ta retten til ansettelse
i dette demokratets institusjoner for
gitt (jfr. den røde Arbeideren nr6-77).

Angår "Berufsverbot" arbeiderklassen?

Dette siste inneholder et element av
sannhet i seg, for det viser at den bor-
gerlige statens våpendragere erkjenner
demokratiets begrensning og er parate
til å sette seg ut over de borgerlig-de-
mokratiske prinsippenes hellighet når
kapitalens behov måtte fordre det.

Man skal ikke la seg villedes av at ov-
vergrepen for det aller meste har
rammet individer i de uproduktive mel-
lomlag: Folk i undervisningsvesenet,
rettsapparatet og sosialomsorgen. For
det første er det ikke bare akademikere
o.l. som berøres, på møtet ble det og-
så fortalt om angrep på venstreorient-
erte innenfor den statlige transportsek-
toren (jernbanen). Dessuten har statens
praksis alt til en viss grad spredt seg
til de privateide bedrifter. Og for det

Forts. side 13

Klasse mot klasse i året som gikk

dra vil i denne artikkelen ta for seg noen av de arbeidskamper siste år som klart viser forskjellene mellom Kommunistisk Arbeiderforbunds faglige politiske linje og de ulike reformistiske og småborg-erlige linjer. Det gjelder for det første arbeiderklassens kamp mot det statsdikterte lønnsoppgjør, det gjelder spørsmålet om den legale kampforms muligheter og begrensninger, det gjelder mulighetene for å omdanne mindretallsstreiker til flertallskamp og det gjelder prinsippene for arbeide i de reaksjonære fagforeninger.

På hvert av disse punkter vil det i tiden framover bli stilt stadig sterkere krav til Kommunistisk Arbeiderforbund etterhvert som utviklingen mot den korporative stat styrkes ytterligere og småborgervestres ulike grupperinger utvikler seg i enda mer rabiatt retning.

Det samordnede tariffoppgjør og arbeiderklassens kampmuligheter.

1. mai 1976 sto arbeiderklassen overfor et statsdirigert og statskontrollert tariffoppgjør som innebar reallønnsnedslag på minimum 5%. DNA hadde påskyndet et oppgjør etter Skånlandutvalgets mønster, hvor "forhandlingsresultatet" på forhånd var innarbeidet i statsbudsjettet. LO-sekretariatet, som ikke kunne gå fullt inn for Skånlandutvalgets innstilling under Korvalds regjering, hadde under "arbeiderregjeringen" ingen betenkeligheter med å forplikte seg på en oppgjørsform med bare minimale forskjeller. Når Aspengren i disse dager bebuder tvil om Kleppes kombinerte oppgjørsform kan gjennomføres til neste år etter en eventuell "borgerlig" valgserier, er han selvsagt inne på den riktige iakttagelse at arbeiderklassen knebles best av dens "egne" organisasjoner og institusjoner. Det statsbærende sosialdemokrati og det reformistiske fagforeningsapparat har vært kruntappen i gjennomføringen av den kombinerte oppgjørsformen, en utvikling som betyr ytterligere styrking av statens grep om lønnsfastsettelsen og et ytterligere steg henimot den korporative stat.

I denne situasjon etter tariffoppgjøret -76 fremsatte SV som den viktigste faglig-politiske parole kravet om "å gjenreise tariffoppgjørets betydning", NKP's økonomiske eksperter hyldet sin kollega Kleppe for en genial løsning på kapitalismens krise og oppfordret til stans i kritikken av den kombinerte oppgjørsform, mens AKP så det som sin viktigste oppgave å påse at Kleppes lovnader ble etterfulgt, at staten overholdt Kleppe-pakkas rammer.

Alene Kommunistisk Arbeiderforbund la opp en faglig politisk linje for å avvise det kombinerte oppgjøret i praksis. Samtidig som vi oppfordret til å stemme nei, advarte vi mot at et nei i avstemningen i seg selv ville sikre at oppgjøret kom over i arbeidernes hender grunnet oppgjørsformens ulike kopplingsbestemmelser. KA påpekte derimot at bare arbeiderne selv kunne sprengne rammen ved å stå fast på lokale krav på tvers av samordningen og være beredt på å bruke streikevåpenet etter den illegale metodes prinsipper.

Denne anvisning for arbeiderklassens faglig politiske kamp får fornyet aktualitet når LO nå igjen har demonstrert sin ansvarsbevissthet overfor kapitalen og dens profitt, idet LO's representantskap over hodet på arbeiderne har vedtatt nye rammer for arbeiderklassens lønnsnedslag ved denne vårs

"lille tariffoppgjør". Det er derfor grunn til å gå nærmere inn på de to viktigste streikekampene siste år som nettopp i utgangspunktet sto på lokale krav på tvers av det samordnede oppgjørs rammer.

Norzink-streiken og arbeidsledighets-trygden.

Streiken ved Norzink a/s i Odda ville - om den hadde lyktes - vært velegnet som arbeiderklassens brekkstang mot det samordnede oppgjørs tvangsdiktat. Odda-streiken ble derfor også av store deler av arbeiderklassen oppfattet som et ledd i hele klassens kamp og som et eksempel til etterfølgelse.

For kapitalistene og deres medløpere ble det desto viktigere å knekke streiken. Allerede i utgangspunktet hadde Norzink-arbeiderne avvæpnet de tradisjonelle metodene med Arbeidsrett og fagforeningsapparat ved å velge egen streikekomité og åpent erklært at de ikke ville bøye seg for noen dom i det borgerlige rettsapparat. Kapitalistklassen og stat måtte finne

nye og mer utpekulerte metoder.

Et nettopp arbeidernes egne kampmetoder la løsningen i hendene på borgerskapet. Ved å bygge på den oppfatning at kampkonsolidering for direkte streik bare var nødvendig blant de 150 støperi- og elektrolysearbeidere som skulle ut i åpen kamp, mens de 4 - 500 forventede permitterte skulle stole på statlig arbeidsledighets-trygd, la streikeledelsen grunnen for en splittelse blant arbeiderne selv. Denne taktikk praktiske konsekvens ble at flertallet av de arbeidere som var direkte berørt av streiken, skulle forholde seg passive og bli holdt skadesløse ved statlig streikestøtte i form av trygd. Disse illusjoner om borgerstatens sosiallovgivning, hvis mest konsekvente talsmenn selvfølgelig var AKP, ga borgerskapet anledning til å knekke streiken kun ved ytterligere å befeste den splittelse i streikefronten som streikeledelsen allerede i utgangspunktet hadde innbygd. Dermed ble flertallslinjen blant Norzink-arbeiderne forvandlet fra passivitet til oppgivelse av kampen.

Kommunistisk Arbeiderforbund advarte umiddelbart mot å stole på utbetalingen av trygd. Vi påpekte at trygden kunne bli det våpen borgerskapet og dets stat ville benytte for å knekke streiken, samtidig som den var egnet som brekkstang for forbundet til å manøvrere seg inn i ledelsen av kampen. Vi ønsker ikke å triumfere over at denne analyses riktighet er bekræftet av historien selv. Tvert om er det et selvfølgelig krav vi stiller til oss selv som kommunister å avsløre og slå ned på enhver illusjonslinje i arbeiderklassens kamp.

Stavanger avdeling av Jern og Metall har som en konsekvens av Odda-streikens skjebne, bebudet et forslag til LO-kongressen med krav om at arbeidsledighetstrygd til eventuelle permitterte arbeidere under streik lovfestes. Vi kan godt støtte dette krav, men vil desto sterkere advare mot å tro at borgerskapet, i en skjerpet klassekonflikt, skulle kvele seg selv med sitt eget lovverk.

Tvertimot er den viktigste lærdom av Norzink-streiken at en politisk konsolidering av arbeidsstokken til en enhetlig streikefront er den avgjørende forutsetning for å trosse ethvert av borgerskapets lov og regelverk. Arbeidere i kamp har bare en vei å gå: Tvers gjennom lov til seier.

Bryggestreiken - sprenger samordningen.

Streiken på Oslo havn var også ret-

tet mot det kombinerte oppgjør.

Havnearbeiderne krevde omgjort et nytt fastlønnssystem som ville bety en kraftig lønnsreduksjon, og som "arbeidsgiverne" hadde fått igjennom ved hjelp av oppgjørsformens særskilte kopplingsbestemmelser. Og arbeiderne gjorde det eneste som kunne sikre dem mot dette lønnsnedslag: De tok streikevåpenet i bruk for å kjempe igjennom egne, lokale krav på tvers av det samordnede oppgjøret og på tvers av LO-apparatet.

Til tross for uttalelser fra streikeledelsen i pressen om at streikens hensikt var å få saken prøvd i Arbeidsretten, at de stolte på Arbeidsrettens avgjørelser, - og til tross for ulike grupperingers juridiske spillfakter i dommens kjølvann, trosset havnearbeiderne den enstemmige dommen som stemplet bryggestreiken tariffstridig og ulovlig. Dette førte også til gjennombrudd i streiken, samtidig som streikendes klare avvísning av Arbeidsrettens dom er det siste eksempel på at denne instans er i ferd med å miste sin autoritet og dermed sin mulighet til å sprengte streikefronten.

Transportarbeiderforbundets formann, Walter Kolstad, har også erkjent dette og ser det som avgjørende å sikre LO-forbundene tiltak som kan løse konflikter allerede før de viser seg åpent som klassekonfrontasjoner. Med det korporative nivå kapitalismen befinner seg på idag, vil det si tiltak for ytterligere kontroll med arbeidskraften for å hindre at streik i det hele tatt oppstår. Klassekonfrontasjonen vil nemlig manifestere seg som et politisk oppgjør allerede i den illegale streikens begynnelse.

Ikke minst ble dette bekreftet i bryggestreiken hvor statens voldsorgan ble satt inn mot de streikende. Trusler om solidaritetsaksjoner fra andre arbeidsplasser i form av konkrete støtte-tiltak for bryggearbeidernes kamp mot politiet, tvang borgerskapet og dets stat til retrett og til full innfrielse av havnearbeidernes krav.

De reformistiske arbeiderledere frykter ingenting mer enn at konflikten klasse mot klasse framturer for åpenlyst med basis i arbeidernes selvstendige organisering.

Den legale kampforms muligheter og begrensninger.

Året 1976/77 representerer ikke bare lærdommer om arbeiderklassens selvstendig organiserte kamper. Det foreligger mange konflikter der forbundet helt eller delvis hadde ledelsen. Resultatet av dette kom til å avhenge av arbeidernes evne til å gjennomskue forbundets rolle, men også av konflikten karakter, dvs. om det dreide seg om kamper der organisasjonsrett o.l. sto i sentrum eller om direkte økonomisk utfordring av kapitalen.

Streiken ved Karmøy fabrikker hadde sitt utgangspunkt i økonomiske krav fra arbeiderne som sprengte de rammene LO-ledelsen kunne godta. Men bl. a. fordi Kjemisk forbund tidligere hadde latt seg presse til å avvise kombioppgjøret, hadde forbundsledelsen muligheter til å manøvrere seg inn i ledelsen av streiken og benytte den som en prøvestein foran minioppgjøret, en kasteball mellom LO, NAF og staten. Noe av forklaringen på dette ligger i at streiken befant seg utenfor arbeidernes direkte kontroll fordi den var lovlig. Valg av "ulovlig" streikekomité for hele bedriften ville ha forandret dette og forringet forbundets manøvreringsmuligheter. Slik streiken istedet utviklet seg, ble arbeiderne tvunget til å godta reallønnsnedslag.

Streiken ved Radionette var derimot ledet av en egen streikekomité. Men for streikeledelsen innebar denne organiseringen ikke noe politisk brudd med LO-apparatet og dets spilleregler, og uformelt ble kontakten med Jern og Met. -ledelsen opprettholdt under hele streiken. Det er sannsynlig at

noe av bakgrunnen for dette var et ønske om å demonstrere for de uorga-

niserte ved bedriften hvor viktig det er å være fagorganisert. Det gir forklaringen på at ledelsen i Jern og Met. ikke kritiserte streiken (utover at de stemplet den som ulovlig, som de jo var nødt til) åpent, men nøyde seg med å bagatellisere de økonomiske kravene i streiken gjennom å henvise til lokale særegenheter på bedriften. Dermed oppnådde de å undergå det klasseperspektiv som alltid er til stede i en økonomisk kamp.

Nok et eksempel på en konflikt der forbundet satt med tømmene, er Krysset-saken i Bodø. Fordi sakens kjernepunkt var den borgerlige retten til fagorganisering, var det ikke merkelig at Handel og Kontor opptredte progressivt. Motsatt f. eks. AKP som hevdet at den reaksjonære Gillesen "viste borgerskapets sanne ansikt", forsto Handel og Kontor at deres sympatiaksjoner i bl. a. SAS rettet seg mot en kapitalist som lå mange år etter sin tid. Noe allment klasseperspektiv kunne Handel og Kontor ikke ha: Logisk nok hevdet de etter flere rettssaker mot Gillesen, som de selvfølgelig vant, at aksjonens lærdom var at alle parter i samfunnet måtte følge spillereglene.

For oss ligger det viktige i denne saken i å påpeke hvorfor og hvordan forbundet kunne fungere som de gjorde. Slik kan en sikre seg å kunne utnytte forbundet i gitte situasjoner uten å produsere illusjoner om LO-apparatets karakter av den grunn.

Lærdommene fra Krysset har betydning for å forstå hva som skjedde på Norsk Champignon. Også her var retten til fagorganisering et kjernepunkt. Her var det imidlertid ikke bare den aktuelle småkapitalist som var reaksjonær. Heller ikke forbundet, Skog og Land, forsto å manøvrere slik de best hadde vært tjent med. Naturlig nok vakte dette stor forbitrelse blant arbeiderne. Imidlertid forelå det ikke flertallsgrunnlag for streik. Følgelig representerte arbeid innen den lokale Samorg for å presse LO til å gripe inn den eneste reelle mulighet til å trekke med seg andre arbeidere i solidarisk opptreden. Hele arbeiderklassen er tjent med at det blir slutt på særskilt undertrykking av utenlandske arbeidere og at de får møte stat og lovverk på like linje med andre arbeidere. Desto mer enhetlig kan arbeiderne trosse dette lovverket når det blir nødvendig.

Mindretallsstreikene - spontantistiske aksjoner med isolasjon fra resten av klassen.

Den metode som ble valgt på Norsk Champignon, var imidlertid mindretallsstreiken, som tjente til å isolere arbeiderne. Dermed sørget grupper

utenfor arbeiderklassen for at de streikende ble økonomisk avhengige av dem og benyttet i tillegg anledningen til å framstille saken som en særegen fremmedarbeidersak. Slik ble de streikende ytterligere isolert og dømt til nederlag.

Mindretallsaksjon var det også snakk om på Hustad i Trondheim. Denne streikens resultat viser på nytt at mindretallsstreiker allerede i utgangspunktet vil bære kimen til nederlag i seg. Bare rent unntaksvis oppnår de streikende den helt elementære forutsetning for å ramme kapitalen - nemlig produksjonsstans. Enn videre kan et mindretall heller ikke utøve det politiske press en streik vanligvis er overfor borgerskapet.

Mindretallsstreiken vil med andre ord ikke være uttrykk for noen almen konfrontasjon mellom borgerskap og proletariat. Den vil derimot være uttrykk for en særegen konfrontasjon som gjennom sitt uunnværlige nederlag er egnet til å svekke arbeiderklassens posisjoner.

For kommunister er det derfor en selvfølge ikke å påskynde eller oppmuntre til mindretallsaksjoner. Vår taktikk er - når et mindretall går til streik - å søke å endre forholdene slik at splittelsen innen arbeidsstokken kan

Forts. side 13

Kinas nye kurs

"Politikk går foran økonomi. Å hevde annet er å glemme marxismens ABC." V.I. Lenin

OPPRØRET PÅ TIEN AN MEN-PLASSEN OG KAMPANJEN FOR PROLETARIATETS DIKTATUR

5. april brøt det ut voldsomme demonstrasjoner på den Himmelske Freds plass i Peking. Demonstrantene ropte slagord mot sentralkomiteen og tilkjennenga sitt hat mot kritikken av Teng Hsiao-ping. "Hvem kan få situasjonen under kontroll? Ingen i sentralkomiteen", lød ropene. To dager etter vedtok sentralkomiteen følgende: "Etter å ha diskutert den kontrarevolusjonære hendingen som fant sted på Tien An Men-plassen og Teng Hsiao-pings oppførsel i det siste, mener politbyrået i sentralkomiteen i Kinas Kommunistiske parti at Teng Hsiao-ping problemets natur er blitt en antagonistisk motsigelse. Etter framlegg fra vår store leder formann Mao, beslutter politbyrået enstemmig å avsette Teng Hsiao-ping fra alle stillinger både innenfor og utenfor partiet, samtidig som han fortsatt får beholde sitt partimedlemskap for å se hvordan han vil oppføre seg i framtida." Sentralkomiteen i Kinas Kommunistiske Parti 7. april 1976

"Dette mennesket har aldri fattet klassekampen; ... Det er stadig hans 'hvite katt, sorte katt', han kan ikke skille mellom imperialismen og marxisme."

Mao Tse-tung

Avsettelsen av Teng Hsiao-ping var et foreløpig høydepunkt i den store kampanjen for å styrke proletariats diktatur. I lengre tid var Teng blitt kritisert for økonomisme, for å tilside sette politikken til fordel for den økonomiske veksten. Mest kjent er hans uttalelse hvor han hevder at det ikke gjør noe om katten er hvit eller sort, bare den fanger mus. Med andre ord: Produktivitetsøkning er i seg selv et gode. Hvilke midler som brukes er underordnet.

I tiden før sin avsettelse var Teng blitt kritisert for å ha satt Mao's direktiver om å fremme stabilitet og enhet og å fremme produksjonen på lik linje med direktivet om å studere teorien om proletariats diktatur og å bekjempe og hindre revisjonismen. I februar 1975 uttalte Mao: "Hvorfor snakket Lenin om å utøve diktatur over borgerskapet? Dette spørsmål må forstås klart. Manglende klarhet i dette spørsmål vil føre til revisjonisme. Dette må gjøres kjent for hele nasjonen." Kampanjen for å styrke proletariats diktatur ble hurtig den største massebevegelsen i Kina etter kulturrevolusjonen. Den studievirk-somheten av utvalgte sitater og klas-sikere som ble satt i verk, er uten sidestykke i historien og ble ledsaget av et voldsomt publiseringsarbeid. Maos strategi for den videre utvikling etter hans bortgang har utvilsomt vært den marxistiske teorien skulle ligge til grunn for enhver avgjørelse og handling.

ØKONOMISMEN

Praktisk og innholdsmessig rettet kampanjen seg i første rekke mot økonomismen og borgerlig-demokratiene i partiet som var bærere av denne ideologien. Økonomismen går i korthet ut på å fornekte klassebevissthetens ledende rolle. Dette er avgjørende for alle proletariats kamper, både i det kapitalistiske samfunnet og under sosialismen. Ikke uten grunn betegnet Lenin trade-unionismen som arbeidernes borgerlige politikk, nettopp fordi den økonomiske streikekampen ikke fikk perspektiver ut over det borgerlige samfunn.

Under sosialismen framtrer økonomismen som den borgerlige politikk der den økonomiske vekst sees som det overordnede mål, og i et tilbakeliggende land som Kina vil fristelsen til å overordne økonomiske vekst være stor. I et land hvor en imperialistisk økonomi allerede har utviklet produktivkraftene til det ytterste denne samfunnsformasjonen kan romme, vil det derimot etter revolusjonen kunne settes av tid til politisk skoleing og samfunnsmessig styring. Det er også med hensyn til denne situasjonen (under sosialismen) at man kan si at imperialismen som økonomisk system har en progressiv funksjon, nettopp fordi det frigjøres tid fra produksjonen til politisk styring under sosialismen.

Innen Kinas Kommunistiske Parti var det nettopp forholdet mellom økonomi og politikk som sto i sentrum før og etter Maos død. Hvor mye tid skulle avsettes til politikk, hvor mye til å fremme produksjonen? At økonomien skulle fremmes var det ikke uenighet om, spørsmålet sto om hvilke metoder som skulle brukes for å nå dette målet. Innen partiet hadde man på den ene siden Teng Hsiao-ping og hans tilhengere, på den andre siden Mao og den "kulturrevolusjonære gruppen" eller "firerbanden" som de kalles i dag. Maos linje gikk ut på at det var den politiske fostringen av massene som skulle gi den ønskede produksjonsvekst - politikken skulle intervensjon i økonomien og alle samfunnsforhold. På den andre siden hadde man Teng Hsiao-ping, og som det har vist seg: Hua Kuo-feng, som mente at den økonomiske utvikling i seg selv var ensbetydende med "bygging av sosialismen". Mot denne revisjonismen hevdet f.eks. Chang Chun Chiao i en artikkel at "vi må aldri glemme den historiske erfaring (dvs. Sovjets) at 'satellitter steg opp til himmelen mens det røde flagget falt til jorden', og spesielt ikke i en tid hvor vi selv er fast besluttet på å bygge et sterkt land." Statseidendom og økonomisk utvikling er m.a.o. ikke ensbetydende med sosialisme.

Allerede i 1957 hevdet Teng Hsiao-ping at "klassene er i hovedsak eliminert og vi skulle ikke legge vekt på klassekampen". Ut fra dette reduserte Teng marxismen til en rent økonomisk teori, og følgelig ble utviklingen av produktivkraftene sett på som identisk med utviklingen av nytt maskineri. Mao og de "kulturrevolusjonære" tok derimot utgangspunkt i Marx' fundamentale tese at den revolusjonære klassen selv er den viktigste produktivkraft, og gjennom politisk mobilisering av denne ville man fremme produksjonen. Ut fra Teng's syn på produktivkraftutviklingen gikk han i spissen for en militarisering av arbeidet gjennom å kreve strenge reguleringer og disiplinering av arbeidet. Samtidig skulle de "røde ekspertene" ha en friere stilling, og vitenskapen skulle frigjøres fra politikken for ikke å miste for mye tid.

FORTSETT KRITIKKEN AV TENG HSHIAO-PING!

Etter Tengs avsettelse fortsatte kri-

tikken med økt styrke, samtidig som det ble klarere at kritikken rettet seg mot en større borgerlig fløy i partiet. Bakgrunnen for den borgerlige fløys styrke i partiet må søkes i vanskene som er forbundet med å bygge sosialismen i et land der kommunistpartiet har ledet en revolusjon som både var nydemokratisk og sosialistisk. Den nydemokratiske revolusjonen er i korthet rettet mot et lite antall føydale jordherrer og et borgerskap alliert med utenlandsk imperialismen. I denne fasen inngår arbeiderklassen en klasseallianse med det nasjonale borgerskapet og bøndene. (At denne typen revolusjon ikke står på dagsorden i imperialistiske land er vanskelig å forstå for den småborgerlige antikapitalist som ikke kan glemme sin klassens en gang revolusjonære rolle i kampen mot føydalismen og for den borgerlige revolusjon. Når våre hjemlige småborgere

Mao og Chiang Ching i Yenan i 1947

i AKP ser den nydemokratiske revolusjonen i tilbakeliggende land, tror han i sin naivitet at han kunne gjøre det samme. Det blir derfor kommunistenes oppgave å bringe småborgeren utover seg selv og ta arbeiderklassens standpunkt, og ikke gjøre som AKP, hisse ham opp til å kjempe for "egne krav".)

Det var i fasen av nydemokratisk revolusjon og på bakgrunn av en tallmessig svak arbeiderklasse kommunistpartiet i Kina rekrutterte en rekke medlemmer som i virkeligheten så på sosialismen som det virkeliggjorte borgerlige demokrati (jmf. Sosialistisk Venstreparti) og som derfor motsatte seg den sosialistiske revolusjonen. Betegnende for borgerligdemokratene er det at de ikke ser det nye klasseinnholdet i politikken i den sosialistiske revolusjonen - nemlig at hovedmotsigelsen går mellom proletariatet og borgerskapet og gir proletariats diktatur dets klasseinnhold. Mens den nydemokratiske revolusjonen hadde til hensikt å opprette de borgerlige retts prinsippene i det dele tatt, - så får proletariats diktatur i oppgave å begrense den samme retten. Den borgerlige retten grunner seg som kjent på eksistensen av vareproduksjon og en statsmakt som garanterer det "like" bytte. En slik statsform vil, som Lenin sier, være borgerlig i sin kjerne, nettopp fordi det er rester og prinsipper etter det gamle samfunnet som lever videre, og som derfor må begrenses politisk. Mangler denne politiske kontrollen, vil utviklingen nødvendigvis gå i kapitalistisk retning. Mao påpekte i denne forbindelse:

"I vårt land praktiseres det for tiden et varesystem. Lønssystemet er også ulikt, det finnes et lønssystem med åtte trinn osv. Det kan bare bli innskrenkninger i disse under proletariats diktatur. Det ville derfor vært meget lett for folk som Lin Piao å gjennomføre det kapitalistiske systemet hvis de kom til makten. Derfor skal vi lese flere marxistisk-leninistiske verker."

Kampanjen for å styrke proletariats diktatur og begrense de borgerlige rettene utviklet seg i løpet av våren og og sommeren 1976 både i dybden og i bredden. Borgerligdemokratene på alle plan i parti og statsapparat kom under ild, og særlig i de store industristedene utviklet det seg en "arbeider-rebell"bevegelse.

I en rekke av Kinas provinser ble ledende kadre angrepet for å følge Teng Hsiao-pings linje, og arbeiderrebellene tok med utgangspunkt i de

største fabrikkene kontrollen over en rekke plasser og gatekryss hvor de ved hjelp av veggviser og høyttalere kritiserte provinsledelsen for å ha forlatt marxismen og satt utviklingen av økonomien foran politikken. 15. juni kommer meldingen om at Mao Tse-tung ikke lenger tar imot utenlandske gjester, et tegn på at Maos helse er i ferd med å forverres. Like etter inntraff det katastrofale jordskjelvet i Tangshan, et jordskjelv som antakelig fikk innvirkning på den videre utviklingen i styrkeforholdet mellom de to fløyene i KKP.

De store ødeleggelser gjorde det lettere for Teng-fløyen å kritisere den politiske virksomhet. Nå, hvor landet var rammet av en naturkatastrofe, måtte alle stå sammen og konsentrere seg om gjenreisningen. Etter Hua Kuo-fengs maktovertakelse var noe av den første kritikken av den arresterte "firer-banden" Wang Hung-wen, Chang Chun-chiao, Chiang Ching og Yao Wen-yuan, at de hadde sabotert arbeidet i de jordskjelvrammede områdene. Det som skjedde var at "de fire" propaganderte at katastrofearbeidet ikke måtte stanse kritikkbevegelsen mot Teng og hans likesinnede.

MAO TSE-TUNG DØR

9. september dør Mao Tse-tung og minnehøytidelighetene avholdes 18. september med Wang Hung-wen som møteleder og Hua Kuo-feng som hovedtaler. Etter Maos død dukker det opp et nytt sitat: "Handle i overensstemmelse med de prinsipper som er nedlagt". I et nummer av Røde Flag forklares dette sitatet dithen at man skal handle i overensstemmelse med Mao's revolusjonær-politiske linje og at den marxistiske teorien skal legges til grunn. Dette Mao-sitatet sirkulerer fram til 7. oktober hvor Wang Hung-wen, Chang Chun-chiao, Chiang Ching og Yao Wen-yuan arresteres anklaget for forsøk på statskupp. Samtidig arresteres Mao's nevø og Chiang Chings datter hvorpå det følger massearrestasjoner ut over landet. Like etter kommer meldingen om at Hua Kuo-feng er utnevnt til ny partiformann, angivelig av Mao selv. Etter et møte med utenlandske gjester skal Hua ha uttalt at situasjonen i landet sett under ett var god, men at tingene ikke gikk så godt i enkelte provinser. Mao skal da ha svart: "Handle på linje med de tidligere prinsipper" og "med deg som ansvarlig kan jeg slappe av". Dette tolkes av Hua som utnevnelse av ham selv som partiformann. Samtidig sier den offisielle kinesiske pressen at "firer-banden" forandret på sitatet om å handle i samsvar med de tidligere prinsippene (til å handle i samsvar med de nedlagte prinsippene) for å få Hua til å forandre sitatet. Planen til de fire skulle så (i følge Hua) være å angripe Hua for forandre sitatet, slik at han kunne avsettes med beskyldning om forfalskning. Dette skulle være ledd i de fires statskupp-plan. Den offisielle versjonen av sitatforfalskningene kompliseres ytterligere ved at Hua innrømmer å ha gått i fellen og forandret på Mao-sitatet i offisielle dokumenter. Episoden nevnes fordi den er betegnende for den typen kritikk de fire særlig i begynnelsen ble utsatt for. Senere har kritikken vist tydeligere politiske konturer, og det er ut fra denne kritikken og det offisielle materialet fra KKP at man kan påvise et klart skifte i den politiske kursen, et skifte det er av aller største største viktighet å være klar over og ta de nødvendige lærdommer fra.

KINAS NYE POLITISKE KURS

Det første som skjer etter Hua Kuo-fengs overtagelse av ledelsen i KKP, er at kritikken mot Teng Hsiao-ping opphører samtidig som kampanjen for å styrke proletariats diktatur forsvinner. Kinesiske publikasjoner fylles med oppfordringer til økt produksjon. Dette skal være særlig viktig fordi "banden på fire" angivelig

Forts. side 13

I fjor høst laaserte AKP parolen Svalbard er norsk land. Denne parolen er blitt fulgt opp dels med en rekke oppfordringer til regjeringen om å opptre mer nasjonal-militant på Svalbard og i Barentshavet, dels med en utarbeidelse av en "teoretisk" begrunnelse for nord-områdenes norskhet. På 1. mai lanserer AKP nå annekasjon av Svalbard som noe av en hovedsak for "det norske folket nasjonale kamp". Fra AKP lanserte denne parolen og fram til i dag har det foregått en kraftig diskusjon mellom kommunistene og de nasjonale sosialister om dette spørsmålet. Bl. a. har det vært konfrontasjoner i studentersamfunnene i Oslo og Bergen.

Disse diskusjonene har vært svært viktige fordi de har tvunget AKP til åpent å uttale det nasjonalsosialistiske grunnlaget som lenge har utgjort det politiske hovedinnholdet i deres virksomhet. Når AKP i 1971 forsøkte seg med en nasjonalsosialistisk føler i form av krav om å stenge grensene og å utelukke alle fra arbeiderklassen som ikke var "etnisk enhetlige", så ble de etter en tid tvunget på retrett fordi de ennå på den tiden hadde behov for å legitimere politikken sin ut fra marxismen-leninismens syn på det nasjonale spørsmål. Vi kommer neppe til å oppleve noen liknende "sjølkritikk" i annekasjonsspørsmålet i nord-områdene. AKP føler i dag at

Opplag 1.400

NASJONAL SAMLING

Hovedorgan for NS

Oslo torsdag 2. mai 1935

Utskriftet kost: 100 kr.

Norges interesser i polarstrøkene skal hevdes våkent og sterkt.

Bevegelsens kommentar til programets punkt 28-29 angående Norges interesser i polarstrøkene

Revisjon av Kiefttraktaten.

Den 1. mai 1935 har den norske regjering i Oslo offentliggjort en revisjon av Kiefttraktaten av 1751. Denne revisjonen er en direkte konsekvens av den politiske utviklingen i Norge og i verden. Den viser at Norge har et sterkt behov for å sikre sine interesser i polarstrøkene, og at dette kan gjøres ved å styrke den nasjonale enheten og den politiske samlingen.

Bekymring angående de nasjonale interesser i nord-områdene er ikke av ny dato.

ARBEIDERE OG UNDERTRYKTE I ALLE LAND, FOREN DERE!

KLASSEKAMPEN

Svalbard er norsk land - DEL 2

IMPERIALISTISK SVINDEL OM SVALBARD

Ikke «øde og ubrukt» land, men del av Norge siden vikingtida

trykk av hva AKP står for. Tvert om er det viktig å se nettopp enheten mellom disse parolene. Denne enheten ligger i at begge uttrykker det som er det nasjonale borgerskaps behov i en tid med kritisk overakkumulasjon, slik

for dette mandige standpunkt, selv om AKPer med større taktisk edruelighet forsøkte å dempe de mest rasistiske konsekvenser av dette standpunktet.

ling av regjeringen før krigen for å være for unnfalende i spørsmålene om de norske interesser bl. a. i polområdene og på Svalbard (jfr. f. eks. avisen Nasjonal Samling nr. 17. 1935, eller Gustav Smedal: Suverenitets-spørsmål i polarområdene, Oslo 1942), men det søker også på en for nasjonalismen typisk måte å gi inntrykk av at småborgerskapet og det imperialistiske borgerskaps politikk overfor det nasjonale spørsmål har uforenelige målsettinger og konsekvenser. AKP forsøker i det hele tatt å trekke et skille mellom sin egen nasjonalisme og den imperialistiske politikken som blir stemplet som unasjonal. Som nevnt uttrykker AKP's enhet at å stenge og utvide grensene imidlertid nettopp det nasjonale borgerskaps behov. Det spesielle med AKP's variant av denne, er at den søker å få oppslutning i arbeiderklassen om den imperialistiske politikken ved å ikke den et kommunistisk språkbruk.

Hvordan tenker så AKP seg at den norske grenseutvidelsen skal foregå. Vil de f. eks. støtte en evt. norsk militær besettelse av Svalbard. Dette spørsmål er det åpenbart total forvirring om innad i AKP. Denne forvirringen grunner seg i at man på den ene siden ikke kan skjelle ut regjeringen for ikke å være militant nok og deretter skjelle den ut dersom den plutselig skulle bli militant, at man altså ville være tvunget til å støtte en evt. slik militær-ekspedisjon. På den andre siden er det ennå en for stor belastning for AKP direkte å oppfordre til oppslutning om det norske militærvesenet. Dette i motsetning til f. eks. AKP's svenske søsterparti SKP, som i dag krever styrking av det svenske militærvesenet. Trond Øgrim forsøkte i studentersamfunnet i Oslo å løse dette dilemmaet ved å si at han ikke ville støtte en slik aksjon, fordi han ikke hadde noen tro på at den var helhjertet ment. Dersom Norge altså hadde hatt militær styrke til å gå til en helhjertet krig med USSR, så ville denne mot Øgrims velsignelse. Eller mener Øgrim at heller ikke f. eks. USA ville føre en evt krig mot USSR på en helhjertet måte? Det bør også nevnes at under diskusjoner mellom representanter for AKP og Kommunistisk Universitetslag så har KUL blitt anklaget av AKP for ikke å være for krig med USSR. Grunnen til dette skulle i følge disse barmhjertige sosialpatrioter være at medlemmer av KUL var forve. Uansett hva som er AKP's "offisielle" standpunkt i denne saken, så har de i alle fall ikke tatt bryet med å informere medlemmene sine om det, og det er også påfallende at det ikke er blitt nevnt med et eneste ord i organet "Klassekampen" hvordan AKP ville

1. mai i AKP

1971-75: Steng grensene.

1977: Utvid grensene.

de er i stand til å føre fram en nasjonal politikk, ikke under påberopelse av marxismen, men av det nasjonale selv. Nærmere bestemt, når AKP skal forklare hvorfor en bestemt politikk er progressiv, skjer ikke dette lenger under henvisning til arbeiderklassens klassekamp, men under henvisning til at den er nasjonal. Jo mer nasjonal, jo mer progressiv. Man bør f. eks. merke seg seg at AKP aldri har begrunnet sin politikk i Svalbard-spørsmålet ved at innlemmelse av Svalbard i den norske nasjonalstaten skulle gjøre situasjonen bedre for gjennomføringen av arbeiderklassens historiske oppgave, den sosialistiske revolusjonen.

Og i den grad arbeiderklassens situasjon er blitt trukket inn i AKP's begrunnelse er dette skjedd på en måte som til fulle har avslørt hvordan man der i gården fullstendig setter likhetstegn mellom den norske arbeiderklassens og den norske nasjonens interesser. Både Jon Michelet og Tron Øgrim, to ledende nasjonalpatrioter i AKP, har nemlig på den mest kyniske og sentimentale måte brukt de vanskelige arbeidsforholdene og sosiale forhold på Svalbard som påskudd til å kreve direkte innlemmelse av Svalbard i Norge. I følge dem er vanskelige boligforhold på Svalbard et argument for norsk annekasjon av denne øygruppa - altså vanskelighetene stiger etter hvert som norskheten avtar. Når det blir servert den slags argumenter, må man spørre vedkommende servitør hva det er ved den norske nasjonalitet som gjør denne spesielt attraktiv for arbeiderklassen.

Når parolene "Steng grensene" i sin tid ble trukket tilbake, mens parolen "Svalbard er norsk land" neppe blir det, innebærer ikke dette at den første gir noe mindre korrekt inn-

som vi er inne i nå. Denne situasjonen er preget av at det er stadig vanskeligere å investere kapital på en lønnsom måte, og at konkurransen om investeringsfeltene derfor øker. Dette fører til en mer nasjonalistisk politikk fra alle de imperialistiske nasjonalstater, en nasjonalisme som er enheten av ekspansjon og proteksjon. Nærmere bestemt gjelder det for de ulike nasjonale borgerskap å beskytte de innenlandske investeringsmulighetene mot konkurranse fra utlendinger, samtidig som det gjelder å styrke sine egne investeringsmuligheter utenfor det egne landets grenser. Dette siste kan ta form enten av direkte grenseutvidelse eller annekasjon, eller ved tiltak mer direkte innenfor selve den økonomiske konkurransen.

For det nasjonale borgerskap, og ganske særlig for småborgerskapet vil en nasjonalistisk politikk i en slik situasjon være et livsvilkår, en politikk som lar seg uttrykke i parolene "steng grensene" og "utvid grensene". Og nettopp denne type nasjonalisme er den eneste mulige nasjonalisme for en imperialistisk stat, og den blir ikke noe mindre nasjonalistisk selv om den er imperialistisk. Selv om "steng grensene" nå er tatt av plakaten, så er det ingen tvil om at den politikken som ligger bak denne fremdeles er i full vigør innad i AKP. Som sagt så vises dette ved at AKP nå dels direkte stiller krav om annekasjon av Svalbard, og dels er "steng grensene" logikken kommet direkte til uttrykk nettopp i Svalbard-saken. En representant for AKP sa f. eks. på møte i studentersamfunnet i Oslo at han ville gå inn for å kaste ut de russiske arbeiderne fra Svalbard når denne øygruppa endelig var lagt direkte inn under den norske staten. Han høstet stor applaus fra sine partikammerater

Er det så riktig å betegne AKPs Svalbard-politikk med uttrykket "utvid grensene"? Politikken baserer seg jo angivelig på en påstand om at Svalbard "egentlig" er norsk. Vi skal komme tilbake til hva denne norskhet består i, men det sentrale i første omgang er at de nasjonale grenser det her er snakk om er nasjonalstatens grenser. Svalbard hverken er eller har noen gang vært en del av den norske nasjonalstaten, og såvidt vi vet er det heller ingen annen del av borgerskapet enn AKP og Nasjonal Samling, som har gått inn for å samle denne angivelige delen av nasjonen i den norske nasjonalstat. Kravet om å innlemme Svalbard er derfor et direkte krav til den norske nasjonalstat om å utvide grensene sine. Og det er på ingen måte noen slags progressiv borgerlig nasjonalisme (som f. eks. den som lå til grunn for dannelsen av den norske nasjonalstat i perioden 1814-1905) som ligger bak disse plutselige nasjonale samlingsbestrebelsene. Som alltid når småborgerskapet i imperialistiske land utbasunerer sin kvalmende fedrelandskjærlighet og krever mer "nasjonale" grenser, så skjer det på bakgrunn av skjerpet internasjonal konkurranse. Imperialistiske lands grenseutvidelse er i det hele tatt bare tenkelig og forståelig på bakgrunn av kampen mellom de ulike imperialistland. Dels sikter den mot å sikre seg beskyttede investeringsområder, dels er den et ledd i forberedelsen til den imperialistiske krigen, og det er nettopp på denne bakgrunn at den småborgelige nasjonalismen i disse landene er spesielt perfid.

AKP gjør et stort poeng av at i denne saken er det bare de som er nasjonale, mens f. eks. regjeringen æreskjelles fordi den er unasjonal. Ikke bare er dette en direkte parallell til NS' utskjel-

stille seg til en evt. militær besettelse av Svalbard. Uansett, så er det de medlemmene av AKP som støtter en slik aksjon som har den eneste korrekte tolkningen av det partiet har publisert i denne saken. Krevet man av regjeringen at den skal være mer militant, så kan man ikke i neste omgang skjelle den ut for å være det. Og det er vel heller ingen grunn til å tvile på at en slik evt. militæraksjon ville blitt feiret som progressiv i AKP.

I følge AKP så er altså Svalbard egentlig norsk, en del av den norske nasjonen. Vi skal ikke her komme med noen utførlig behandling av begrepene nasjon - nasjonalstat, men bare konstatere at begrepet nasjon ikke er noe som har en selvstendig historisk eksistens uavhengig av nasjonalstaten. Nasjonen er snarere et historisk middel til å virkeliggjøre nasjonalstaten, som er en betingelse for kapitalens eksistens. Dette innebærer på ingen måte at nasjonene til enhver tid faller sammen med nasjonalstatene, men det innebærer at det ikke eksisterer noe grunnlag for å stemple et land som tilhørende en bestemt nasjonalitet, for det første når denne nasjonen for 100 år siden har gitt seg uttrykk i en nasjonalstat og forlengst har fullført de progressive nasjonale oppgaver uten å gjøre krav på dette landområdet (Svalbard), og for det andre når det i dette landområdet ikke eksisterer noen opprinnelig befolkning. Hadde det gjort det måtte denne befolkningen anerkjennes rett til å velge sin nasjonale tilknytning. Befolkningen på Svalbard består imidlertid dels av nordmenn (ca. 1000) og dels av russere (ca. 2000). Dersom AKP tilkjenner denne befolkningen "rett" til å oppheve Svalbard-traktaten og velge nasjonal tilhørighet for Svalbard, bør de opplyse om de f.eks. også vil tilkjenne russerne på Svalbard denne retten.

I avisen "Klassekampen" har AKP forsøkt å bevise Svalbards norskhet vesentlig ved å hevde at øygruppa har vært en viktig del av norsk økonomisk liv i minst 1000 år, og dels ved å hevde at den ikke har vært en tilsvarende viktig del av russisk økonomisk liv.

Det blir ikke gjort forsøk på å bevise den siste påstanden, det er mulig at man i AKP mener at den av rasemessige grunner er så opplagt at den ikke trenge bevis. Det kan her innskytes at Jon Michlet i et foredrag i studentersamfunnet i Bergen forklarte at det er et psykisk fellesskap mellom Svalbard

ILLUSTRASJONEN: Islandskart, tegnet av Jon Gudmundsson sitt kart, tegnet på 1500-tallet, viser tydelig at noe av kunnkapen om Svalbard aldri ble glemt. «Pina Svalbard» er inntegnet. Det viser også hvordan ideen om et sammenhengende Svalbard og Grønland fortviler seg på kartet.

og Norge fordi det gjennom historien har vist seg at det er nødvendig å være utstyrt med den særegne norske sjel for å kunne arbeide på Svalbard. Dette hadde bl.a. vist seg ved at en engelsk ekspedisjon angivelig måtte forlate Svalbard fordi de ikke tålte mørketiden. Vi overlater til leserne selv å trekke paralleller til andre politiske mørketider i Europa.

Vi skal gjennomgå "Klassekampens" argumenter for at Svalbard ble norsk i middelalderen. Når vi gjennomgår denne argumentasjonen er det ikke fordi vi er spesielt overrasket over den gjennomgående primitive uetterretteligheten i denne gruppens argumentasjonsmåte, men fordi vi finner det betegnende for det politiske nivået i AKP at det er nettopp når norskhetens utbredelse skal bevises at argumentene viser seg særlig rå og barbariske. I følge "Klassekampen" er det fem beviser for at Svalbard ble norsk i middelalderen:

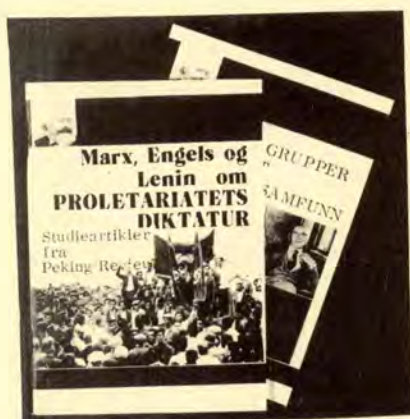
1. Ottars ferd. Etter å ha gjengitt Ottars beretning om en handelsferd inn i Kvitsjøen på 800-tallet, fortsetter artikkelen: "Navnet Norge som betyr nord-veien eller veien mot nord er et uttrykk for at den norske befolkningen spredte seg langs norskekysten nordover og brukte havet som ferdsselsvei. Etter som de trengte lenger og lenger nordover, og etter som sjømannskapet ble stadig bedre og la grunnlaget for stadig dristigere ferder ut på storhavet vekk fra kysten, så måtte de også til sist komme fram til det som skulle bli "nord-veiens" nordligste endestasjon, Svalbard". Dette er et godt eksempel på den type argumenter som blir servert i "Klassekampen". Som man vil merke så er konklusjonen allerede forutsatt i premisene: Norge er nord-veien er det området der befolkningen reiser nordover. Siden de fortsetter nordover (?) må de før eller senere komme til Svalbard, som da pr. definisjon blir nord-veiens (er Norges) nordligste endestasjon. Dets norskhet er dermed bevist.
2. Det var mye vilt og fugl på Svalbard. Dette trengte "nordmennene". Altså var de på Svalbard.
3. I islandske annaler - islandske står det "Svalbardi funnin". I den grad man overhode kan bruke økonomisk virksomhet i middelalderen som argument for nasjonal tilknytning, er det uforståelig at ikke dette er et argument for at Svalbard er islandsk.
4. Det neste argumentet er meget finurlig og baserer seg på to forhold. Det ene er at Tim Greve har påstått at Svalbard var av liten økonomisk betydning i middelalderen. Dette avvises på følgende måte: "Tim Greve, som før var i utenrikstjenesten, og som nå skal redigere det reaksjonære kloakkorganet VG, kommer aldri til å nå opp til knærne på f. eks. Nansen. Det gjelder også når han forsøker seg på historie på VG nivå". Resten av dette argumentet, som vel tør være typisk for historie på "Klassekampen"-nivå, baserer seg på at F. Nansen i sitt verk "Nord i tåkeheimen" fra 1911, mente at norske ferder til Svalbard ikke var ubetydlige. Vi skal ikke her gå inn på Nansens verk, men vi skal bare peke

på det påfallende i at et verk som ble brukt til å heroisere de samtidige norske ekspedisjoner og ekspansjonsforsøk i nord-områdene finner nåde for "Klassekampens" ellers så nådeløse øye. "Når tanken, i våken drøm", skriver Nansen om sitt forhold til den nordiske fortid, "søker tilbake gjennom tiderne, drar der som et eneste veldig epos om menneskeandens evne til hengivelse for en ide, forbi oss et endeløst tog av kæmpende frostsprængte skikkelser i svære klær". Det er rimligvis den felles bekjennelse til "den våkne drøm" metode som hildrer "Klassekampens" klarhet på dette punkt.

5. Det siste argumentet framføres på bakgrunn av at forfatteren opplyser at man i middelalderen mente at Grønland og Svalbard var sammenhengende landområde. Deretter forteller han at Håkon Håkonson i 1261 la Grønland som skatteland under Norge. Så kommer en virkelig perle: "Med Grønland fulgte Svalbard. Håkon Håkonson var altså den første som satte fram et "offisielt" krav på øygruppa". (Vår understr.) Hvis man før mente at månen var en gul ost, så var vel Norges østekontroll den første til å sette fram "offisielt" krav på månen. For ordens skyld kan det tilføyes at de opplysninger vi har om denne Grønlandsaken, går ut på at tre kongelige utsendinger som i 1261 kom tilbake fra Grønland, kunne meddele at grønlandene hadde gått med på å betale skatt til den norske kongen.

Vi skal ikke ta opp flere av "Klassekampens" "argumenter", selv om det også leveres en rekke andre som er like vanvittige som de vi har gjengitt. Ikke minst gjelder dette for argumentene for det geografiske og klimatiske fellesskapet mellom Svalbard og Norge. Vi vil oppfordre folk til selv å studere disse artiklene, da de til fulle illustrerer at arbeiderklassens alternativer i en tid som den vi står foran i dag, er sosialisme eller barbari.

Marxistiske hefter

I denne serien - som utgis av Kommunistisk Arbeiderforbunds studiekomite - er det foreløpig kommet ut tre hefter. Det første heter "AKP i norsk politikk", er skrevet av Stein Hoftvedt, og omhandler "AKP's utvikling fra ungdomsorganisasjon (SUF) til parti. Heftet er for tida ut-solgt, men kommer snart i ajourført nytt opplag. Pris: kr. 7,-.

Marxistiske Hefter nr. 2 har tittelen "Marx, Engels og Lenin om proleteriats diktatur", og består i en serie artikler skrevet av kinesiske kommunister til bruk i den store kampanjen for å styrke proleteriats diktatur i Kina som Mao ledet - altså før den nye Hua-ledelsen overtok. Heftet gir en ypperlig innføring i

marxismen-leninismens allmenne teori om proleteriats diktatur, samtidig som det anvender denne teorien konkret på klassekampen i Kina. Pris: kr. 8,-.

Marxistiske Hefter nr. 3 heter "Klasser og grupper i det borgerlige samfunn". Det gir en mest mulig lettfattelig innføring i Marx' vitenskapelige klasseteori, og dermed det vitenskapelige grunnlag for å avsløre og tilbakevise alle slags revisjonistiske og småborgersosialistiske teorier i dette kjernesporområdet. Pris: kr. 3,-.

I serien Marxistiske Hefter planlegges i 1977 videre utgivelse av Engels: Bondespørsmålet i Frankrike og Tyskland, et hefte om venstrefløyen i det tyske nazipartiet og dens moderne etterkommere, et hefte om sosialdemokratiets utvikling til den moderne sosialfascismen, og et om kvinnespørsmålet under kapitalismen.

I forbindelse med årets stortingsvalg vil det snarlig komme et hefte med Lenin-artikler om kommunistenes holdning til parlamentariske valg og med Kommunistisk Arbeiderforbunds vurdering av de norske partier og stortingsvalget 1977.

Organisatorisk Utvalg i sentralkomiteen i K.A. har under utarbeidelse et eget hefte om organisasjons- og partispørsmålet.

Gjennom Marxistiske Hefter vil det med andre ord etter hvert både komme bidrag til skolering i den allmenne marxist-leninistiske teorien og til å utvikle en konkret kommunistisk politikk for arbeiderklassen i Norge.

For klassebevisste arbeidere og for alle som ønsker å følge med på utviklingen av den kommunistiske bevegelses politikk, er Marxistiske Hefter uunnværlige. Bestill heftene direkte fra Kommunistisk Arbeiderforbund.

Svensk revisjonistparti sprekker

Det svenske motstykket til SV, Vänsterpartiet Kommunisterna - VPK - har nylig gjennomgått en splittelse. Splittelsen har mange fellestrekk med splittelsen mellom M.G. Knudsen-fraksjonen i NKP og SV.

Martin Gunnar Knudsens likesinnede har i Sverige utropt seg til Arbeiderpartiet Kommunisterna (APK). Det har lenge vært strid innen VPK, men foran valget i fjor fikk en hisset ned gemyttene for å sikre seg representasjon i Riksdagen slik at en kunne "rødde arbeiderregjeringen" (les: sosialdemokratene) og "driva sosialdemokratien åt vänster". En av fraksjonene var en gruppe med folk hovedsakelig med røtter i arbeiderklassen og det svenske kommunistpartiet (SKP) fra førkrigstida. Den andre gruppa besto hovedsakelig av folk fra mellomlag og småborgerskapet som sto for ulike nyvenstristiske strømninger. Den som tror at en kan vente noen kommunistisk politikk fra det nye partiet tar imidlertid feil. Forskjellen mellom VPK og APK går stort sett ut på at det førstnevnte vil være uavhengig av Moskva, mens det andre ønsker å opptre som Bresnjevs løpegutter i Sverige. Bort-

sett fra dette er det visstnok bare synet på atomkraftverk som skiller de to partiene i praktisk politikk. Spesielt viktig er det at begge partiene ønsker å støtte opp under sosialdemokratene.

De to partiene kjemper nå en innbitt kamp om medlemmene i VPK før bruddet. Alt tyder imidlertid på at brorparten kommer til å bli igjen i VPK, særlig blant medlemmene i Stockholm og øvrige Sør-Sverige er støtta til det nåværende VPK stor. I enkelte byer og i Norrbotten har imidlertid APK flertall i lokallaga. Etter alt å dømme vil en i framtida få to revisjonistpartier i Sverige som tilsvarende NKP og SV i Norge. APK, som et agentur for sosialimperialismen, med en oppslutning på 1 - 2% og VPK som et tradisjonelt sosialdemokratisk venstreparti med en noe større oppslutning. VPK står imidlertid i fare for å miste sin representasjon i den svenske riksdagen om de ikke får over 4% oppslutning ved neste valg (Ved forrige valg fikk VPK mellom 4 og 5% av stemmene).

Dette vil sjølsagt bli en tragedie for et parti som ser det som sin hovedoppgave å "holde sosialdemokratene i øra".

Alt i alt kan en oppsummere at hele splittelsen er av underordna interesse for arbeiderklassen. Begge partiene vil fortsatt stå på revisjonismens grunn, uten noen mulighet til å utvikle seg til kommunistiske partier.

Krasnig

De fleste sosialdemokratiske landene i Europa anvender i dag nye og mer aggressive utenrikspolitiske midler for å overvinne den krisa kapitalismen er oppe i. Disse tiltakene fra de enkelte regjeringers side har nå nådd et slikt omfang og fått en slik karakter at de ikke lenger kan gjennomføres av de enkelte lands regjeringer, sett isolert. De nødvendiggjør for det første en samordning og koordinering mellom de forskjellige regjeringer. Og denne samordningen kan heller ikke i dag skje i form av mer tilfeldige og uorganiserte kontakter mellom regjeringer og sosialdemokratiske partier og, ikke minst, fagorganisasjoner. Tiden er moden for å opprette formelle samarbeidsorganer og kontaktkanaler

Den imperialistiske kjede.

som kan føre en kontinuerlig politikk og planlegging. Oslo-konferansen like før påske mellom representanter for slike partier og fagforeninger markerer at dette stadium i utviklingen nå er nådd.

I en viss grad ble dette forholdet overskygget av at mye av debatten på konferansen, ikke minst slik borgerpressa refererte den, kom til å dreie seg om devalueringen av flere vest-europeiske valutaer. Men dette var en mindre viktig ting. Det vesentlige som skjedde på konferansen var forslaget om opprettelse av et fast kontaktutvalg og samarbeidsorgan mellom de sosialdemokratiske organisasjonene for å samordne den økonomiske politikken. En egen komite skal opprettes for å ta arbeidsløsheten i Vest-Europa opp til konstant overvåking og for å komme med forslag til mottiltak. I de landa der sosialdemokratene ikke har regjeringsmakta vil partier og særlig fagorganisasjoner prøve å presse denne politikken igjennom overfor de borgerlige regjeringer.

NYOPPEDELING

Disse forslagene kom etter initiativ

fra norsk hold. De ble fremmet av Reiulf Steen, og er et tydelig uttrykk for den nye norske pådriverholdningen om organiseringen av den imperialistiske blokk-dannelse. For det er det det dreier seg om her.

Som Lenin klargjør betyr imperialismen at alle de imperialistiske landa blir forenet i en kjede med sterke og svake ledd. Men også innen kjeden vil grupper av nasjoner stadig inngå i nye og skiftende alliansegrupper. Det viser i dag er at sosialdemokratiene begyner å danne en ny internasjonal gruppering. De gamle blokk-dannelsene i Europa som EFTA og særlig EEC begynner å miste sin betydning. Det norske sosialdemokratiet er idag en banebryter for en politikk som betyr en omorganisering av en del av den imperialistiske kjeden, en omor-

ganisering som er et uttrykk for den økte styrken til de små sosialdemokratiske land.

Som ethvert forsøk på å bøte på det imperialistiske systemets motsigelser, maktet heller ikke Oslo-konferansen noe mer enn å gi et nytt uttrykk for den motsigelsen den skulle overvinne. Den enhet som her kom til uttrykk var det alltid like oppbyggelige skuespill: de små mot den sterke. Det kom til uttrykk en fundamental splittelse mellom den politikken som Norge hadde tatt initiativ til, og den linja som Vest-Tysklands sosialdemokrati var en eksponent for.

Den første linja var et uttrykk for ønske om å prioritere kontrollen av sysselsettingen blant annet ved hardere statsinngrep og statlig aktivitet som skaper nye arbeidsplasser. Sosialdemokratiske partier som det norske og

nederlandske er seg vel bevisst at deres oppgave er å garantere stabiliteten gjennom fagorganisasjonens kontroll over arbeiderklassen. Arbeidsløsheten kan svekke denne kontrollen og er derfor "sosialt uakseptabel" som Nordli og Kleppe har formulert det.

Sosialdemokratisk „samling,, i Europa

Det tyske sosialdemokrati følger en langt mer gammeldags liberalistisk linje og aksepterer helt åpent en høy arbeidsløshet for å dempe prisstigningen. I realiteten kan man derfor ikke snakke om en samlet sosialdemokratisk linje. Det som vil skje er at de små landa bruker de nye samarbeidsorganene til å fremme sin politikk

NYE MAKTFORHOLD

Dette er et uttrykk for at en del små sosialdemokratiske land i dag er stigende makter innen det imperialistiske systemet.

Det ble f.eks. åpent innrømmet da det amerikanske magasinet Newsweek nylig offentliggjorde sin kvartalsvise "værmelding" for verdensøkonomien.

De tre avgjørende makter i forbindelse med verdensøkonomien var nå som før USA, Vest-Tyskland og Japan. Men etter dem i betydning kom en gruppe av "sterke" OECD-land. De omfattet ifølge Newsweek landa (som kan regnes som sosialdemokratiske) Nederland, Sveits og Norge. Tiltakene fra disse landene ville være av en vesentlig større betydning enn svake land som England og Frankrike.

Det samarbeidet som det ble lagt grunnsteinen til i Oslo vil være et uttrykk for politikk til slike land også i opposisjon til den sosialdemokratiske gigant blant imperialismaktene, Vest-Tyskland. Nordlis krav om tysk hjelp på konferansen var derfor like mye en bønn om direkte økonomisk støtte som et krav om tysk tilpassing til denne denne politikk, en økende arbeidsledighet i Vest-Europas viktigste industristat er politisk uakseptabel for de andre landa.

De organene vi nå ser ta form er derfor tilpasset disse landas politikk. Det gir dem virkemidler, innad særlig i lønnspolitikk, utad i forhold til verdensmarkedet og ikke minst til u-landa, som EFTA, EEC eller OECD ikke kan gi. Det er den statsintervensjonistiske politikken mest avanserte

internasjonale uttrykk i dag.

DE POLITISKE LINJER

På bakgrunn av 1. mai blir det klare enn noensinne hvilke linjer som må tegne seg opp i denne situasjonen.

DNA er hverken en meget utilstrekkelig sosialistisk kraft eller en ren forvalter av kapitalen i de borgerlige partienes sted. DNA er et av de sosialdemokratiske partiene som fører imperialismen videre framover gjennom stadig tilspissede motsetninger og det er et eksempel på den eneste type av partier som i et land som Norge kan føre denne politikken som i dag er nødvendig for kapitalen.

Hva slags motstand møter de? AKP har spesialisert seg, og mest av alt på 1. mai, på å utvikle uunnagelige konflikter mellom statsapparat og befolkningslag (småborgere/mellomlag) som nettopp ikke er av antagonistisk karakter. I en periode med norsk imperialistisk ekspansjon er vi i dag særlig i Svalbardspørsmålet at denne linja bare kan ende som en sosialsjåvinistisk oppslutning om kapitalismen.

SV's rolle i den grad de har noen, er å utgjøre en pådriver på DNA. Den sosialdemokratiske politikken er et uttrykk for at kapitalen mer og mer må prøve å styre seg selv gjennom sitt statsapparat. Når SV oppfatter statskontroll som sosialisme, blir deres eneste funksjon å kreve større og mer omfattende bruk nettopp av de tiltakene som idag markerer de imperialistiske framstøtene fra norsk kapital.

Hva med oss selv? Vi har aldri lagt skjul på vår egen organisatoriske svakhet. Likevel hevder vi at vi idag er de eneste som representerer en kommunistisk politikk, en konsekvent utforming av arbeiderklassens særinteresser mot alle andre grupper. Den sosialdemokratiske skjerpning av imperialismens motsigelser og den småborgerlige sosialismens oppslutning om den er på den første mai 1977 en ytterligere bekræftelse på dette.

Når dverggar kastar lange skuggar

Torolv Solheims bok I solnedgangstider gjør krav på å være norsk krigshistorie og en beskrivelse av kommunistenes kamp i det okkuperte Norge. Boka bygger i hovedsak på Solheims dagboksnotater fra krigstida oppspedd med og tilsatt filosofiske betraktninger gjort etter krigen.

T.S. var før krigen medlem av Norges Kommunistiske Parti, og som så mange andres var det også TS's oppfatning at medlemskap i NKP var kriteriet på å være kommunist. Og at han er kommunist slår han gang på gang ettertrykkelig fast ved flittig å bruke uttrykk som "Vi kommunister", "Som kommunist" osv. TS hevder også å være revolusjonær. I kap. "Paris våren 1939" fortelles det om en reise han foretok til Paris. Siktemålet med turen var bl.a. "...at eg sjølv ville preparere meg i verdensrevolusjonens tjeneste". For å finansiere turen oppsøkte TS en "pengesterk bergensar" i håp om at "den bergenske trongen til å opprette legat for å skaffe seg eit betre rykte etter døden, kunne slå ut til fordel for levande politisk radikalisme." Og siden denne mesenen hadde brukt tusenvis av kroner for å få oppført tvilsomme stykker på teatret i Bergen, "burde han kunne spandere ein tusenlapp på revolusjonens altar."

I Paris kom TS i kontakt med en kommunistorganisasjon som kalte seg Camping og Culture. Gjennom denne organisasjonen deltok TS i studiesirk-

ler og på turer i skog og mark. Om studiene får vi intet vite, men desto mer om skog og mark med undervisning av heilnorsk trekarpspolka og avsyngning av "Håvard Hedde". Dessuten om "billeg raudvin", om Seinen og Notre Dame.

Krigsårene var for TS et liv i illegalitet. Sterkt etterstøtt av Gestapo måtte han tilbringe mesteparten av tida i dekning og da hovedsakelig rundt omkring i "Strillandet", TS's hjemtrakter. En kort tid var han i Peder Furubotn's hovedkvarter i Valdres. I kapitlet som omhandler denne tida tar TS livet av myten om at Furubotn dømte TS til døden. Det var en annen frihetstjempere, Arthur het han, som ble dømt til døden fordi han hadde tuklet med ei buede på en storgård i Valdres. Kapitlet er spennende og dramatisk. Mistanken om at Furubotn ville ta livet av TS var så sterk at TS lot seg overtale til å gå til sengs med revolveren på seg. Til slutt kom det til brudd mellom Furubotn og Solheim, ikke på politisk grunnlag, men på grunn av Furubotns kadaverdisiplin og hang til førerdyrkelse. Om Furubotn skriver TS: "at han virkar sjarmerande. Men den ubehendige egosentrisiteten øydela heile personlegdomen, og dermed den politikken han førte."

Fra Va dres går turen tilbake til Strillandet til ny illegalitet. Dagboksnotatene om de mange navngitte frihetstjempere som blir tatt av tyske-

re og som forsvinner påminner oss om alvor og den fare TS stadig var i, men til tross for det står det en eim av nyslått høy, vømmel, fenalar og rjomegraut fra skildringene om motstandsbevegelsen der vest.

TS kritiserer sterkt ledelsen i London, som var "klisjeprega og makt-lause". Til hjemmefrontledelsen sto han i direkte motsetningsforhold, "...klikkesenet i Oslo hindra ei samordning av den verkelege kampen på heimefronten mot okkupasjonsmakta," skriver han.

TS hadde brakt i erfaring at "Kretsen" (Hjemmefrontens ledelse) hadde planer om å unnlate å innkalle Stortinget etter krigs avslutningen og innføre et autoritært styre. For å få sammenkalt det gamle Storting og for å "verne om grunnlov og lov" gikk Solheim i gang med å danne Vestlandske Frihetsråd som skulle samordne motstandsbevegelsen vestpå.

"Den som heile tida har vurdert ut frå ein klassemessig analyse, har størst von om å nå fram til den klaraste politiske line. Dei som innan sosialdemokratiet har anstrengt seg for å viske ut klasse motsetningane, vil ha vanskeleg for å få roffeste. For oss kommunistar skulle situasjonen vere gunstig. Vi har bygt på industriarbeidarane som den grunnvolden reaksjonen og nazismen måtte strande på her i landet, og på arbeiderklassens land - Sovjetunionen - i stor krigen. Ved å bygge maktor-

gan på arbeiderklassens kraft i nasjonen, vil vi dra over til oss dei laga på landsbygda som er motinnstilt til kapitalismen, og dei småborgarlege lag som i denne tida vil vere såpass forvirra at dei ikkje kan bli støtte for borgarskapet. Eit klart jordbruksprogram som skil ut dei kapitalistiske elementa - storbonden - frå dei andre bøndene, og der bøndene får full forklaring på kva sosialisme betyr for dei. På same måte for fiskarane. Vi må forme krava for det fleirtalet i folket som er undertrykt av kapitalen. Dermed vil vi også oppnå å vinne fleirtalet for vår politikk" skrev TS i dagboka 12. nov. 1941. Vi får tru at dette var TS's politiske rettesnor da motstandskampen tok til. Da han organiserte Vestlandske Frihetsråd bygget han ikke på "arbeiderklassens kraft", men mobiliserte småborgerne på småborger-skapets egne premisser, så politisk sett er det ingen forskjell på møbelsvennen Peder Furubotn fra Bergen og bonde og lærarsonen Torolv Solheim fra Strillandet utenfor Bergen. Begges kongstanker var å bli den store i et system bygget på parlamentarisk flertall i folket. Derfor brudd. Det gikk ikke med to okser i samme bås.

TS har hentet inspirasjon fra Giosue Carduccis visdoms ord:

"Og så minnest vi ikkje at når dverggar kastar lange skuggar, da er det solnedgangstidar..."

fort. . .

Klasse mot klasse

overvinnes og en enhetlig streikefront bak kravene kan opprettes.

Denne politikk er selvfølgelig stikk i strid med AKP's politikk overfor Champignon og Hustad - en politikk som nettopp tok utgangspunkt i de streikendes isolasjon og gjennom ulike innsnevringsskritt søkte å befeste og bestyrke isolasjonen. Den åpenbare hensikt er at AKP skal fremstå som de eneste som "støtter" de streikende.

Dette er en tydelig manifestasjon på at AKP's faglige taktikk ikke er bestemt ut fra målsetningen å styrke arbeiderklassens posisjon, men tvertimot å styrke sine egne posisjoner innen arbeidernes rekke for å fremme helt andre interesser enn arbeiderklassens.

SEF - forsøksarena både for fagapparatet og AKP.

Sosiale Etaters Forening har i den siste tiden vært prøveklut både for fagapparatets og AKP's politikk. Kommuneforbundet har lenge gått i spissen for den korporative utvikling, noe som bl.a. ytrer seg ved planer om å la kommunen finansiere forbundets økonomi via tariffoppgjøret, erstatte medlemskontingent med arbeidsgiveravgift og utpeking av betalte tillitsmenn ovenfra. AKP har i SEF konsekvent forsøkt å sette småborgervestres illusjonsparole om å gjøre LO til kamporganisasjon ut i livet. Dette har ytret seg ved at det AKP-dominerte foreningsstyret i stedet for å klargjøre vedtektenes karakter og når omstendighetene gjorde det nødvendig satt vedtektenes til side, har forsøkt å fremstille vedtektenes som et demokratisk grunnlag å arbeide ut fra. I tråd med dette har foreningsstyret ledet politiske demonstrasjonsstreiker i egen-skap av styre.

Når så Kommuneforbundet i samsvar med Aspensrens anvisninger starter en opprydningsaksjon for å skape "den nødvendige ro og orden i egne rekke" gjennom å nedlegge fagforeningen og foreta en omorganisering ovenfra, så kritiseres forbundets provokasjoner fra AKP-hold med moraliseringer over at de borgerlige demokratiske rettigheter blir kneblet. Komikken i dette forsterkes ytterligere ved at AKP selv løser sine problemer gjennom den borgerlige demokratiske retten de har, til å tre ut av LO. Derved sparer de også forbundet bryet med og belastningen av å måtte ekskludere de mest plagsomme medlemmene.

Mer iøynefallende kan det neppe avsløres at det for småborgerdemokratene i AKP er viktigere at rammen om deres virksomhet er lovlig og demokratisk enn kampens innhold. I det øyeblikk den legale kampen i LO møtes med motframstøt fra fagapparatets side, blir løsningen å føre kampen utenfor LO i en "fri og demokratisk" fagforening. Ingen kunne akseptere LO-ledelsens utspill bedre enn på denne måte å oppgi all reell motstand mot korporativiseringen.

Gjennom å ta de borgerlige rettigheter i bruk og melde seg ut av LO, har et par hundretalls medlemmer isolert seg fra de øvrige over to tusen medlemmer i det tidligere SEF. Viktigere er det likevel at mellomlagsrepresentantene innen sosialsektoren dermed også vil isolere seg fra de øvrige fagorganiserte, fremfor alt fra den organiserte enheten med den produktive arbeiderklasse.

Denne knøttlille "røde" fagforening utenfor LO blir fra AKP-hold proklamert som en "kampforening". Tvertimot representerer resultatet objektivt en sabotasje av sosialtjenesteytelses kampmuligheter og fortjener ikke å karakteriseres som annet enn en gul fagforening.

Alle SEF-medlemmer som ikke ønsker denne utvikling, men å være med på å bygge en virkelig revolusjonær fagopposisjon, må avvise denne politikk og forberede seg på nye arbeidsformer - både legale og illegale - innen Kommuneforbundet. Vedtaket om å oppsi den nye hovedavtalen mellom Oslo kommune og Norsk Kommuneforbund tyder på at dette arbeidet allerede er i gang. Med AKP er også den mest aktive illusjonsprodusenten forsvunnet. Sosialarbeiderne vil derfor kunne møte nye fremstøt mer nøkternt og saklig.

Kinas nye...

skal ha satt alle krefter inn på å ødelegge produksjonen som et ledd i å tilrane seg makten. De fires uttalelse om at de heller vil ha et sosialistisk "tog" som ikke følger ruteplanene enn et revisjonistisk et i rute, blir til: De fire ønsket ikke at togene skulle gå i rute - også dette som et ledd i kupp-planene. Arbeiderklassen i Kina oppfordres i dag til å arbeide overtid og hardere enn tidligere for å ta igjen den tiden som "har gått tapt" ved politisk innflytelse fra Wang, Chiang, Chang og Yao. Samtidig skal arbeiderne arbeide hardere, for gjennom dette å kritisere de fire. For Hua Kuo-feng er hardt arbeid m.a.o. lik politisk kritikk.

Chang Chun-chiao's uttalelse om at produksjonen utmerket godt kan øke samtidig som det foregår en kapitalistisk restaurasjon, forandres ved sitatforfalskning til å være "Når satellittene stiger mot himmelen så vil den røde fanen uunngåelig falle til jorden" (Hsinhua News nr. 79, 75). Samtidig beskyldes de fire for å hevde at revolusjonen automatisk vil fremme produksjonen. Som vi har sett sto kampen om hvilke metoder som skulle brukes for å fremme produksjonen, og det er derfor interessant at den nye ledelsen i Kina bl.a. vil "etablere og forbedre rasjonelle regler og regulativer for å øke produksjonen." I denne forbindelse kritiseres Yao Wen-yuan (Peking Review nr. 14, 77) for randbemerkninger han har gjort til en viss artikkel i 1976. At den kinesiske pressen ikke offentliggjør hvilken artikkel det dreier seg om, er ikke så rart, det er nemlig Teng Hsiao-pings manuskript "Om det generelle program for hele partiets og hele statens arbeid", samme manuskript som lanserte likestillingen av de tre nøkkelledd: 1. studere teorien om proletariats diktatur, 2. oppnå stabilitet og orden, 3. fremme den nasjonale økonomi. Mao Tse-tung sa om dette: "Hva for noe! Å ta de tre direktivene som nøkkelleddet!" Stabilitet og orden betyr ikke å avskrive klassekampen, klassekampen er nøkkelleddet, det som alt annet avhenger av."

Teng's program sier i behandlingen av regler og regulativer: "Med utviklingen av produksjon og teknologi vil regler og regulativer bli strengere og fastere, og kravene for folk til å følge disse reglene vil bli strengere og strengere". "Dette er riktig ikke bare i det kapitalistiske og sosialistiske samfunnet, men vil også være riktig i det framtidige kommunistiske samfunnet."

Til dette skal Yao ha skrevet: "Ingen annen artikkel forsvarer kapitalistisk restaurasjon mer nakent enn denne. Den setter sosialisme og kommunisme på fullstendig lik linje med kapitalisme. Dette representerer fullt ut borgerskapet."

Yao er helt på linje med Marx som påpekte hvordan arbeidsprosessen under kapitalismen blir underordnet produksjonens eneste mål: å framskaffe verdi. Dette er progressiv underordning i den forstand at arbeidsprosessen løses fra tidligere bruksverdimessige skranke, og produksjonsprosessen revolusjoneres. Samtidig foregår denne prosessen i et klassesamfunn hvor prosessen nødvendigvis antar umenneskelige former, former som under sosialismen og proletariats diktatur kan forandres.

Det er derfor betegnende at Hua-fløyen mot Yao anfører sitater av Engels hvor han peker på det progressive i utviklingen av storindustrien og den arbeiderdisiplinen som bidrar til en nødvendig enhetlig opptrreden fra arbeiderklassens side for å knuse det kapitalistiske systemet. At Hua-fløyen og Teng samtidig forestiller seg en gradvis sterkere disiplinering av arbeiderne fra kapitalismen til kommunismen, på bakgrunn av utviklingen av "produksjon og teknologi", viser bare hvordan

disse personene ser realiseringen av det kommunistiske samfunnet som et resultat av produksjonsvekst. Den samme forvekslingen av den progressive utviklingen av produktivkreftene med dens umenneskelige form gjøres her hjemme av AKP. AKP benekter derimot at imperialismen er historisk progressiv i sin utvikling av produktivkreftene, for som Tor Mostue, formann i AKP's faglige utvalg sier det, "da måtte man jo være for torturinstrumenter som tvang arbeiderne til å arbeide hardere!" At den samme gruppering kan gi sin fulle støtte til Hua som bare ser det progressive ved enhver form for utvikling av produktivkreftene, er betegnende for grupperingens uselvstendige politikk.

RO OG ORDEN. - EN NY KAMPANJE

Å oppnå stabilitet og enhet er ifølge Hua Kuo-feng en strategisk beslutning tatt av sentralkomiteen. Hua sier det slik: "Nå da vi har skapt uorden for "banden på fire" og styrtet dem i revolusjonen, vil vi med sikkerhet gjennom den skarpe kampen mellom de to klassene greie å oppnå "stabilitet og enhet" i landet vårt, konsolidere proletariats diktatur og få i stand stor orden over hele landet".

I sin "Tale ved den andre nasjonale konferansen for å lære av Tachai, en tale som AKP's Pål Sleigan betegner som programmatisk for byggingen av sosialismen, lanserer Hua Kuo-feng en kampanje:

"Vi må sette i gang en stor kampanje for å øke produksjonen og praktisere økonomi, øke de tekniske nyvinningene, utnytte produksjonsmuligheter, senke kostnadene, bedre kvaliteten av produktene, heve arbeidsproduktiviteten, øke oppsparinga, gi fritt spillerom for produksjonskapasiteten i de foretak som finnes, og få i stand et oppsving med omsyn til å ta et grep om revolusjonen og fremme produksjonen."

Kinesiske massemedia fylles da også av oppfordringer til å senke produksjonskostningene, starte "sosialistisk konkurranse", øke produktiviteten og arbeide hardere enn tidligere. Dette er de nye gjennomgangstemaene i kinesisk politikk, og ikke den politiske mobiliseringen av massene som var gjennomgangstemaet fram til Mao døde. Samtidig settes den økte arbeidsinnsats i seg selv lik med byggingen av sosialismen. Det er Teng Hsiao-pings gamle politikk som i dag realiseres i Kina. Han falt for å likestille politikk og økonomi. I dag er det ikke lenger snakk om likestilling. Den økonomiske veksten er overordnet mål.

Tyskland ..

andre er hensikten å stramme inn tøylene f.eks. på universitetene uten tvil å forhindre mellomlagsradikalismen i å forvandle seg til et vitenskapelig begrunnet klassestandpunkt for proletariats. Særlig viktig er dette nå da kapitalismens innebygde krisetendenser begynner å vise seg etter en lang periode med vekst og økende radikalisering nettopp i de uproduktive mellomlagene - jfr. seksårras utbygging av det høyere utdanningssystemet og studentopprøret. "Berufsverbot" er et lærestykke også for Norge.

Med andre ord er den skjerpede atmosfæren likevel dypest begrunnet i hensynet til utbyttingen og kapitalakkumulasjonen. Derfor må man vente seg at også arbeiderklassen kan bli gjenstand for antidemokratiske overgrep - fra såvel stat som kapital. Tendensen til kriminalisering av faglig kamp og politiske oppsigelser av militanter viser at LOs rolle blir stadig mer sentral på dette punkt.

Men utviklingen må ikke føre til at proletariats lar seg rive med av mellomlagenes spontane hang til å gjøre ramaskrik på det borgerlige demokra-

KOMMUNISTISK ARBEIDERFORBUND

SENTRAL ADR.:	Postboks 2863 Kampen, Oslo 5 Tlf.: 37 63 60
AKERSHUS:	Marie Nordby Bekkevn. 4 2006 Løvenstad
BUSKERUD:	Peter O. Pedersen Solberggt. 10 B 3000 Drammen
TELEMARK:	Harald Baun 3980 Åby
VEST-AGDER:	Jan Erik Ryen, Kongens gt. 48, 4600 Kr. sand.
SØR-TRØNDELAG:	Ingmann Eidskrem, Singsakerbakken 13 7000 Trondheim
NORD-TRØNDELAG:	Ragnar Kristiansen 7510 Skatval
BERGEN:	Morten Simonsen, Sollia 3, Øvstun, 5050 Nesttun.

KOMMUNISTISK UNIVERSITETSLAG (KUL)

OSLO:	Postboks 3815 Ullevål Hageby Oslo 8
BERGEN:	Postboks 29 5014 Universitetet 5000 Bergen
TRONDHEIM:	Postboks 1886 Jarlesletta 7000 Trondheim
TROMSØ:	Hanne Edvardsen Postboks 436 9001 Tromsø

MARXIST-LENINISTISKE UNGDOMSGRUPPER (MLU)

Postboks 41, 1345 Østerås

tiets vegne. Slik det står i en brosjyre som er gitt ut av den nevnte "initiativkomiteen": "Når folk ikke lenger får si eller mene hva de vil, da brer den politiske apati seg - og demokratiet står i fare".

"Berufsverbot" illustrerer nettopp at mellomlagene selv står temmelig makteløse for den slags initiativer fra statens side. Overgrepene i BRD har ikke bare sammenheng med "tradisjon" fra den mislykkede borgerlige revolusjon i forrige århundre (professor Elmar Altvater på møtet), men dessuten og ikke minst med den vesttyske arbeiderklassens passivitet, som igjen går tilbake til - borgerskapets antidemokratiske tiltak under fascismen.

For å hindre demokratiet i å sette seg selv til side, er det nødvendig med en klassebevissthet og kampkraftig en klassebevisst og kampkraftig arbeiderklasse. Ikke for å verge demokratiet på dets eget grunnlag, det ville bare innebære det borgerlige samfunns fornyelse og er småborgerskapets oppgave. Men fordi makt bare kan møtes med makt, og fordi arbeidernes makt er avhengig av at de gjennomskuer stats- og rettsapparatets klassekarakter, m.a.o. skjærer gjennom alle legalistiske illusjoner. Bare antilegalismen kan sikre den legale status - det er dagens paradoks som ikke minst de utsatte mellomlagene har så vondt for å forstå. Såvel framstøt av typen "Berufsverbot" som borgerlig-totalitære tiltak generelt må derfor imøtegås ved en opptrappet politisk agitasjon i klassen.

Arbeiderklassen har ikke ansvar for kapitalismen, men bare for sin egen classes interesser!
Ingen resignasjon i lønnskrava! Massestreik mot permitteringer og arbeidsløshet!
Krev full lønnskompensasjon ved eventuell arbeidstidsforkortelse! Lønnstap tåles ikke for noen!
Bekjemp NAFs angrep på den bedriftsvise lønnsglidning - stol ikke på LO-apparatets motstand!
Den "ville" streikens metode er kampens vei! Tvers gjennom lov til seier!

Nei til enhver imperialistisk - også norsk - anneksjon av Svalbard!
Vend ryggen til "AKP"s nasjonalsjåvinisme! Kamp mot det egne borgerskapet!
Avvis de sosialfascistiske framstøt fra DNA og LO-ledelsen!
Reis arbeiderklassens revolusjonære kamp mot borgerstaten - for sosialismen!

Kamp mot de to supermaktene og all imperialisme!
Full støtte til imperialistisk undertrykte folks og nasjoners frigjøringskamp!
Støtt proletariatets klassekamp i Kina!
Fram for den proletariske internasjonalismen!

Uten en revolusjonær teori, ingen revolusjonær bevegelse!
Uten et kommunistisk parti, ingen proletarisk revolusjon!

1. mai i Oslo

Festmøte i G-salen, Folkets Hus, kl. 19.30

Hovedtale ved:

HARALD BERNTSEN

Apeller

Kultur

Servering

Arr.: Kommunistisk Arbeiderforbund

1. mai i Trondheim

Festmøte på Trubadur Restaurant, 2. etg. (Kongensgate)
kl. 20.00.

Hovedtale ved:

KJELL HOVDEN

Apell - Servering - Dans

Arr.: Kommunistisk Arbeiderforbund

Nytt Marxistisk hefte

Ingen kan ha unngått å legge merke til at det går mot valg igjen. Programmer, løfter og de snedigste manøvrer blir en del av den politiske hverdag. Umiddelbart vil det synes enklest å overlate de borgerlige og småborgerlige partiene til seg selv. Men det som skjer har også interesse for arbeiderklassen og den politikk kommunistene må føre. Å forstå hva som skjer og hvorfor, blir enhver klassebevisst arbeiders oppgave.

For å hjelpe til litt gir KA nå ut brosjyren "Partier og valg under kapitalismen". Brosjyren inneholder en rekke artikler av V.I. Lenin samt en fyldig innledning fra KAs side om det norske partisystemet og KAs holdning til parlamentariske valg.

Brosjyren utgis som nr. 4 i serien Marxistiske Hefter og kan bestilles ved å sende kr. 10,- til Kommunistisk Arbeiderforbund, Postboks 2863, Kampen, Oslo 5. Postgirokonto nr. 20 68 427. Merk av på postgirotalon- gen hva betalingen gjelder.

Sommerleir

Også i år vil kommunistene i Norge avholde sommerleir. Den vil finne sted på Tromøya ved Arendal i tida 17.-23. juli. Vi ber alle revolusjonære ta leiren med i betraktning ved planlegging av ferien - bedre mulighet til å kombinere ferie og politikk finnes ikke!

De politiske innledningene og diskusjonene vil i år være preget av oppgaven å bygge ut Kommunistisk Arbeiderforbund - både på det organisatoriske og politiske området.

Følgende emner vil bli tatt opp:

- Det kommunistiske partiet
- Den videre utbygging av K.A.
- KULs rolle i det partibyggende arbeidet
- "AKP"s karakter og utvikling
- Det nasjonale spørsmål
- Deltakelse på leiren vil koste kr. 300,- pr person, mat og overnatting inkludert. Vi ber om at alle påmeldinger sendes Kommunistisk Arbeiderforbund, Sommerleirkomiteen, Boks 2863, Kampen, Oslo 5. Påmelding kan også skje på KAs eller KULs stands eller andre arrangementer.

1. MAI:
ÅPNE MØTER I OSLO, KRISTIAN-
SAND, TRONDHEIM OG BERGEN

Kommunistisk Arbeiderforbund arrangerer 1. mai åpne møter i Oslo, Kristiansand, Trondheim og Bergen.

I Tromsø avholder Kommunistisk Universitetslag et åpent møte.

I Oslo blir formannen i K.A., Harald Berntsen, hovedtaler. I Kristiansand taler formannen i Organisasjons Utvalg i K.A.s sentralkomite, Stein Hoftvedt, i Trondheim formann i K.A.s faglige komite, Kjell Hovden, og i Bergen Kommunistisk Universitetslags formannskandidat ved vårens valg i Det norske Studentersamfund, Truls Wyller.

På møtet i Tromsø taler KULs formannskandidat ved forrige valg i Det Norske Studentersamfund, Petter Nafstad.

Møtet i Oslo annonseres nærmere på annet sted i dette nr. av den røde Arbeideren og på løpesedler. Det samme gjelder møtet i Trondheim. De andre møtene vil bli nærmere annonsert lokalt - gjennom presse og løpesedler.

Det vil bli solgt aviser og annet propagandamateriale fra K.A. i en rekke andre byer omkring i landet - bl.a. Porsgrunn, Skien, Tønsberg, Horten, Sandefjord, Arendal, Moss, Fredrikstad og Drammen.

Slutt opp om den kommunistiske virksomheten 1. mai!

MELD DEG PÅ STUDIESIRKEL!
KONTAKT KOMMUNISTISK ARBEIDERFORBUND!

For å komme videre i arbeidet med å legge grunnlaget for arbeiderklassens kommunistiske parti trenger Kommunistisk Arbeiderforbund en utstrakt rekruttering av nye krefter, særlig av klassebevisste arbeidere.

For dette formål har vi utarbeidet en egen elementærsirkel i marxismen-leninismen - en studiesirkel som vi ser på som en første innfallsport til deltakelse i K.A.s arbeid.

I motsetning til revisjonistene i SV og NKP og småborgersosialistene i "AKP" holder vi fast på Lenins tese: Uten en revolusjonær teori, ingen revolusjonær bevegelse! - Arbeider-

klassen kan aldri nedkjempe borgerskapet uten å tilegne seg sin egen vitenskapelige teori, marxismen-leninismen, og derigjennom avsløre all borgerlig fordreining og propaganda.

Vi oppfordrer alle interesserte til å melde seg på studiesirkel enten ved direkte henvendelse til Kommunistisk Arbeiderforbund sentralt eller til våre lokale kontakter.

